

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ธรรมะใกล้ใจ... ใกล้ตัวคุณ

ฉบับที่ ๒๗ วันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓

Dharma @ Hand Line
www.dlitemag.com

ถึงแก่แก่แห่งฟ้าฟุ้งพันธุ์สรรพสร้างมิตร
ไมตรีจิตมอมนิโรโรดิองุ่น
สมานฉันท์มันโอมเอื้อเอื้อกรณ
โลกอมอ์นเลิศล้ำด้วยหัวใจ

ภาพปกโดย รดาสา คชรัตน์ <http://littlearch.multiply.com>
มีลิขสิทธิ์โดย พินิจาร

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ใกล้เคียง ฉบับที่ ๒๗ สิ่งที่เห็นกับสิ่งที่เห็น	3
สารสองใจ ถ้ามันดีแล้วก็พอ ถ้ามันพอแล้วก็ดี	10
โหรา (ไม่) คาใจ ทุกข์นักหนาเพราะมานะมาก (ภาค ๑)	12
กว่าจะถึงฝั่งธรรม พระครูวิเวกพุทธกิจ (เสาร์ กนตสีโล) ธรรมะแท้ไม่แพ้อธรรม	17
ตั้งตฤณวิสัยนา ภาพนาเป็นแล้วไม่ยากเข้าวัด + แพนจำกัดเวลาบวช	22
ตั้งตฤณพจนานา ๘	24
กระปุกออมสิน คิดจะลงทุน อย่าใส่ไข่ไว้ในตะกร้าใบเดียว	25
เทศนาพาสรวล ๔	28
วรรณกรรมนำใจ ม่านมนตรา ๒๗	30
ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๗	37

ฉบับที่ ๒๗ สิ่งที่เห็นกับสิ่งที่เป็น

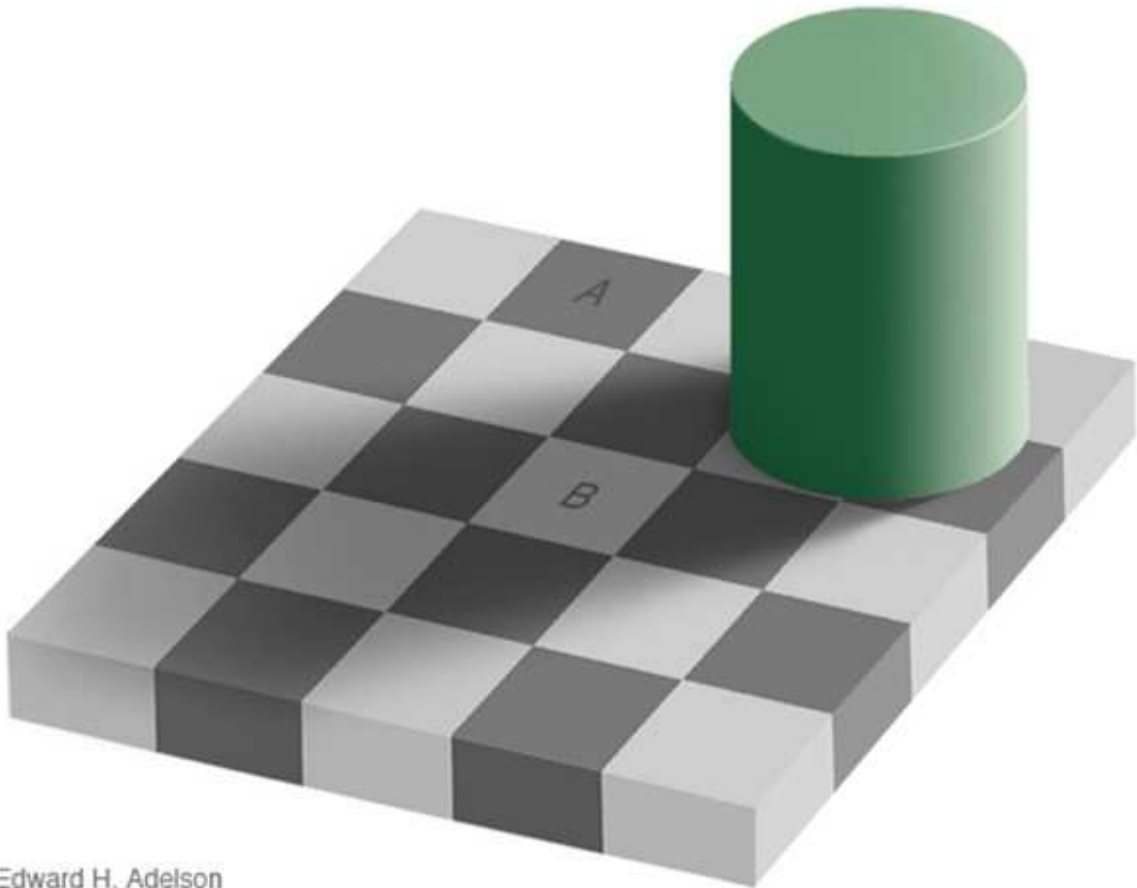
จากใจ ม.ก.โกศลัท
Lite Talk

Scientific American เป็นนิตยสารที่มีอายุยืนเกินร้อยปี
ผมชอบเข้าไปอ่านตอนอยากรู้ว่าเทคโนโลยีวันนี้ไปถึงไหนแล้ว

ช่วงหลังผมห่างๆการติดตามไปบ้าง
วันนี้มาเจอในหน้าวิทยาสาสตร์ของผู้จัดการออนไลน์
เห็นนิตยสารลูกภายใต้ชื่อ Scientific American Mind
ฉบับเดือนพฤษภาคม มีหัวเรื่องน่าสนใจที่สะดุดตาคือ
169 Best Illusions (<http://bit.ly/9ptCBg>)

เกี่ยวกับ illusion หรือภาพลวงตาอันน่าอัศจรรย์นั้น
ทุกวันนี้ตามเว็บเช่น YouTube.com เอามาเผยแพร่เคลื่อน
แคหาด้วยคำว่า illusion จะเจอเยอะจนดูไม่ไหว

แต่หนึ่งใน 169 Best illusions นั้นมีภาพหนึ่งที่ผมทึ่ง
และจุดประกายความคิดได้มาก เป็นภาพนี้ครับ

Edward H. Adelson

ที่แรกผมดูก็ไม่เห็นมีอะไรน่าแปลกใจ
แต่พอเขาบอกให้เปรียบเทียบตาราง A กับ B
และถามว่าเชื่อไหม มันคือสีเดียวกันเป๊ะ
ผมไม่อยากเชื่อ บอกตัวเองว่าไม่น่าเป็นไปได้
ในเมื่อเพ่งอย่างไรก็รู้สึกว่า A เข้มกว่า B ชัดๆ

เพื่อพิสูจน์ ผมก็ใช้วิธี crop เอาเฉพาะพื้นที่ A กับ B มา
แล้วก็ถึงกับอึ้งไปถนัด อย่างที่เห็นนี้แหละครับ

สิ่งที่เกิดขึ้นคือการรับสีด้วยประสาทตา
แล้วไปประมวลผล เทียบเคียง และตีความเอาด้วยสมอง

ไม่ใช่เห็นอะไรแล้วจะรู้ตรงจริงตามที่มันเป็นเสมอไป

การเชื่อสิ่งที่ประมวลผลทันทีด้วยสมองนับว่าน่ากลัว
อย่างถ้าเอาคนสองคนซึ่งมีดีเลวพอกัน
ไม่มีความแตกต่างกันเลยโดยเนื้อหาความดีความเลว
คือเป็น "เทา" พอกัน
แต่เอาไปอยู่ต่างกลุ่มกัน
เราก็อาจตัดสินพวกเขาเป็นคนละเรื่อง

ยกตัวอย่างเช่น

เมื่อเชื่อว่ากลุ่ม A เป็นข้างเดียวกับคุณ เป็นความดี
และเชื่อว่ากลุ่ม B เป็นปฏิปักษ์ เป็นความเลว
เราจะตัดสินว่าคนใส่เสื้อ A ดีกว่าคนใส่เสื้อ B ทันที
ถึงแม้ว่าพฤติกรรมที่ออกมาจะเหมือนกันไม่มีผิดก็ตาม

การรับรู้ด้วยใจมีความซับซ้อนกว่าการรับรู้ด้วยตามาก
ถ้าคุณเกลียดใครสักคนอยู่
เวลาเห็นเขาทำดี คุณจะนึกทันทีว่ามันแกล้งทำ
มันจะเอาหน้า มันไม่มีความจริงใจ
คือปักใจยึดเป็นจริงเป็นจังมากๆ
ว่าคนที่คุณเกลียดต้องเลวแน่ๆ ไม่มีอะไรดีเลย
(ถ้ามีดีอยู่บ้าง คนดีๆอย่างข้าพเจ้าคงไม่เกลียดหรอก)

คนที่หวังความหลุดพ้นจากอุปาทานนั้น

ถ้าไม่ฝึกตัวเองให้พ้นจากอำนาจความเกลียด
ก็คงเป็นไปได้ยาก หรือเป็นไปได้เลยที่จะหลุด
นั้นเพราะอะไร?

เพราะความเกลียดเป็นของหยาบ

เป็นของที่ทำให้เราเห็นทุกอย่างต่างจากความจริงหยาบๆ

เมื่อละไม่ได้ แล้วเราจะหวังอะไรกับการละของละเอียด

อย่างเช่นการยึดว่ากายใจนี้เป็นเรา เป็นของเรา

มีความเป็นเราอยู่ในกายใจ

กายใจมีลักษณะชวนให้หลงนึกไปว่าคงที่อยู่อย่างนี้

เริ่มต้นรู้สึกเนื้อรู้สึกตัวขึ้นมา

ก็มีความเป็นอย่างนี้ มีเราอยู่ในความเป็นอย่างนี้
ยิ่งถ้ามีชีวิตแบบมนุษย์
คิดอ่านได้ พุดจาได้ ลงมือกระทำการได้
ก็ยิ่งสอให้หลงรู้สึกกว่า
มีเราสามารถทำอะไรตามใจซัดๆ
จึงไม่น่าสงสัยว่ามันยากเย็นขนาดไหน
ที่จะถ่วงถอนความเห็นผิดชนิดนี้ออกจากใจ

ยิ่งประกอบกับความไม่รู้ไม่เห็นจะทำอะไร พุดอะไร
หรือกระทั่งคิดอะไร แล้วจะได้รับผลอย่างไรในกาลต่อมา
ก็ยิ่งลืมไปได้เลยว่าจะอธิษฐานขออะไรเช่น
ต่อไปเราจงอย่าได้เป็นผู้ประสบทุกข์อีกเลย
ต่อไปเราจงอย่าได้มีความทุกข์ทางใจอีกเลย
ต่อไปเราจงประสบแต่ความสุขกายสุขใจเถิด

ยิ่งมีชีวิตนานขึ้น
ผมยิ่งเข้าใจว่าเหตุใดพระพุทธเจ้าจึงไม่ให้พรแก่ผู้ขอ
และไม่ให้บนบานศาลกล่าว
หรือสวดมนต์ขอหวังอย่างโน้นขอหวังอย่างนี้
นั้นก็เพราะพรที่ดี การบนบานศาลกล่าวที่ดี
ล้วนแล้วแต่ชวนให้หลงสำคัญผิดไปว่าจะมีผล
สามารถดลบันดาลให้เกิดอะไรดีๆ ขึ้นในชีวิตได้
ทั้งที่ยังก่อพฤติกรรมผิดๆ
ทางการคิด การพูด การทำกันไม่เลิกกรา
ช้วนดาปอยู่นั่นเอง

ตั้งตฤณ

มิถุนายน ๕๓

เรื่องน่าทึ่งใจระจำคม

แม้จะเป็นที่ทราบกันว่า 'ความพอดี' เป็นวิถีของการพ้นทุกข์
แต่ก็ยังเป็นที่สงสัยกันอยู่ว่า

แคไหนจึงเรียกว่า 'พอ' และอย่างไรจึงเรียกว่า 'ดี'
คอลัมน์ "สารสองใจ" ฉบับนี้
อ่านธรรมะจาก "หลวงปู่กินรี จันทิโย"
ในตอน "ถ้ามันดีแล้วก็พอ ถ้ามันพอแล้วก็ดี" ค่ะ (-/\-)

ทั้งที่บุญคือเหตุแห่งความสุข แต่กลับมีบางคนที่ทำบุญมากแต่ยิ่งทุกข์
ทุกข์นี้มีที่มาอย่างไร...
คอลัมน์ "โหรา (ไม่) คาใจ" ฉบับนี้
"คุณ Aims Astro" จะมาเล่าถึงปัญหาของนักบุญ
ในตอน "ทุกข์หนักหนาเพราะมานะมาก (ภาค ๑)" ค่ะ

"ภavana เป็นแล้วไม่ยากเข้าวัด" เป็นความรู้สึกที่ผิดปรกติหรือไม่
และสำหรับใครที่อยากบวชนานๆ แต่ "แฟนจำกัดเวลาบวช" จะทำอย่างไรดี
พบคำตอบได้ที่คอลัมน์ "ตั้งตฤณวิชันนา" ค่ะ

ส่วนใครที่สนใจเรื่องการลงทุน แต่ยังขาดแคลนข้อมูลช่วยในการตัดสินใจ
คอลัมน์ "กระปุกออมสิน" มีคำแนะนำดีๆ จาก "คุณ Mr.Messenger" อีกเช่นเคย
ในตอน "คิดจะลงทุน อย่าใส่ไข่ไว้ในตะกร้าใบเดียว"
รับรองว่าอ่านง่ายพร้อมได้ธรรมะตามสไตล์ Dlitomag ค่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

ตั้งตฤณวิชันนาครั้งที่ ๔

ณ ห้องบรรยายฮาวฟาร์ ฌรัฐชญาคลินิก
จะเปิดให้จองที่นั่งในวันที่ ๓ มิ.ย. ๒๕๕๓ เวลา ๙.๐๐ น.
ท่านใดที่สนใจ สามารถอ่านขั้นตอนการจองได้ที่นี้ค่ะ

http://www.dungtrin.com/index.php?option=com_seminar&Itemid=305

แอบกระซิบว่า ต้องรีบหน่อยนะคะ เพราะที่นั่นมีจำกัดคะ ^_^

ประชาสัมพันธ์กิจกรรมพิเศษ "ว่ายทวนกระแสวิเคราะห์กับ dlitemag"

ด้วยอำนาจของกฎแห่งกรรม

เหตุการณ์ต่างๆที่เราแต่ละคนได้ประสบพบเจอในปัจจุบัน

ล้วนเกิดจากเหตุที่เราได้ทำมาแล้วในอดีตทั้งสิ้น

ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดีก็ตามนะคะ :-)

แต่เมื่อได้เจอเหตุการณ์หนึ่งๆแล้ว

การตัดสินใจเลือกที่จะอะไรต่อเหตุการณ์นั้น

เป็นกรรมที่เราได้เลือกได้ในปัจจุบัน

ซึ่งแน่นอนว่า ในอนาคตเราก็จะได้รับผลของกรรมนั้นเช่นกัน

ทั้งในส่วนที่ดีและส่วนที่ไม่ดีคะ

สมเด็จพระญาณสังวรสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

ได้นิพนธ์ความตอนหนึ่งใน "แสงส่องใจ" ว่า

"ทุกคนชอบบุญ ทุกคนไม่ชอบบาป

แต่ปัจจุบันก็น้อยคนนักที่ปฏิเสธคำยั่วยุต่างนานาของบาป หรือของกรรมนั่นเอง

มีน้อยคนนักที่เข้มแข็งปฏิเสธคำยั่วยุของบาปกรรมได้สำเร็จ

การทำบาปทำไม่ดีจึงไม่เบาบางจากโลก ทั้งยิ่งวันก็ยิ่งมากขึ้นทุกที"

เพราะด้วยธรรมชาติของจิตที่ไหลลงสู่ที่ต่ำเหมือนกระแสน้ำ

ถ้าคนเราไม่ออกแรงว่ายทวนน้ำด้านไป

ก็มักจะถูกสายน้ำพัดพาไปสู่ที่ต่ำด้วยเหตุการณ์ต่างๆเสมอๆ

ซึ่งแน่นอนว่า ผลที่ได้รับจากกรรมที่ได้ทำไปนั้นก็ย่อมออกมาไม่ดี

ทำให้ประสบทุกข์ภัย ไม่มากก็น้อยคะ :-)

นิตยสารธรรมะใกล้ตัวฉบับ Lite อยากรู้เรื่องสังคมไทยมีสุข ^___^

จึงขอจัดกิจกรรม "ว่ายนกระแสวิกเสกกับ dlitemag" ขึ้น

โดยท่านผู้อ่านสามารถร่วมกิจกรรมด้วยการตอบคำถามสองข้อง่ายๆดังนี้คะ :)

๑) เหตุการณ์ใกล้ตัวใดในปัจจุบัน

ที่มีอำนาจยั่วให้ท่านคิด พุด หรือทำในสิ่งที่ไม่ดี ตามอำนาจของกิเลสในจิตใจมากที่สุด

๒) ท่านมีวิธีการหรือหลักธรรมใดที่จะจัดการกับเหตุการณ์นั้น

เพื่อไม่ให้ตนเองคิด พุด หรือทำในสิ่งที่ไม่ดีตามกระแสธารแห่งกิเลส

เมื่อทราบคำตอบของตัวเองแล้ว ^___^/

เชิญร่วมสงมาได้ที่เว็บบอร์ดกิจกรรมพิเศษ **"ว่ายนกระแสวิกเสกกับ dlitemag"** ค่ะ

ทางนิตยสารธรรมะใกล้ตัวฉบับ lite มีรางวัลสำหรับผู้โชคดี

ที่ส่งคำตอบมาร่วมสร้างสรรค์ตนเองและสังคมก่อนวันศุกร์ที่ ๑๑ มิถุนายนนี้ด้วยคะ :-D

มาร่วมกันออกแรงด้านกระแสวิกเสกแห่งความมีดดำ

เพื่อให้ตนเอง ครอบครัว และสังคมไทยของเราสว่างไสวไปด้วยกันนะคะ ^___^v

ถ้ามันดีแล้วก็พอ ถ้ามันพอแล้วก็ดี

Enlightenment

สารส่องใจ

หลวงปู่กินรี จันทิโย
วัดกัณฑ์ศิลาวาส จ.นครพนม

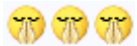
แต่งตาให้แจ่ม แต่งจมูกให้สุดกลิ่น แต่งลิ้นให้รู้สึกรส
แต่งกายให้ถูกสัมผัส แต่งใจให้ถูกอารมณ์ต่างๆ
ครบหมดแล้วก็บริบูรณ์เป็นแก้วรัตนะ รัตนะอันนี้เป็นแก้ว
แก้วเรียกว่ารัตนะ รัตนะแปลว่าแก้ว
แก้วอันนี้เป็นดวงอันประเสริฐ
ไปนรกก็ไปได้ ไปสวรรค์ก็ไปได้
ไปนิพพานก็ไปได้ แล้วแต่เราจะไป
คือเราไปทุกวัน ไปหาเงินไปหาทองเราก็ไป
มันก็อยู่นั้นแหละ แก้วดวงนี้มันก็ใจของเรา คือแก้ว
แล้วก็พากันปฏิบัติรักษาได้ ก็แต่งให้แล้ว
พระพุทธเจ้าท่านก็มารักษาเอาเอง
ได้เป็นพระพุทธเจ้าไปถึงพระนิพพาน

อันนี้เราอยากไปนรก เราก็สร้างเอา
อยากไปสวรรค์ก็ สร้างเอา
อยากไปนิพพาน เราก็สร้างเอา
เราจะไปไร่เราก็ไปสร้างสวน เราจะไปนาเราก็ไปสร้างนา
ขุดป่าให้มันเป็นไร่เป็นนา ใจเราพาไป
มันเป็นอย่างนั้นของที่มันพาไป
ที่นี้เราจะไปดี เราก็สร้างความดี ความบริสุทธิ์ให้แก่เรา มันดีๆ
ทำอะไรให้มันมีความดีพอ ทำให้มันดี พอแล้วมันดี ดีแล้วก็พอ
ถ้าไม่พอไม่ดี มันเป็นตัวหนาวิชา มันครอบงำ
มันไม่พอแล้วก็ให้เป็นทุกข์ แล้วก็ให้เป็นทุกข์พิจารณา

เราก็พิจารณาตอนเช้า ตอนเย็น พิจารณาร่างกายสังขาร
ว่ามันเป็นเรือนที่พอกที่อาศัยก็ได้ชั่วคราวนี้แหละ
ชาติปีทุกขา มันทุกข์เพราะเหตุใด ก็มาเกิดอยู่ที่นี่ละ

มากินดิน น้ำ ไฟ ลม ประกอบประทุหมกกัน แล้วก็หมดไป
หมดไปแล้วก็เกิดขึ้นมา เกิดขึ้นมาแล้วก็หมดไป
ก็มองดูเขาอยู่ แล้วก็แปลว่าให้มาทำความดี
จะไปสวรรค์แล้วก็ทำเอา เป็นทางไปสวรรค์
ถ้าจะไปนิพพานก็สร้างเอาให้ไปนิพพาน

เราอยากไปนรก เราก็ทิ้งเอาไว้อย่างนั้นแหละให้มันรก
ไม่ว่าบุกป่า บุกดง มีเสี้ยน มีหนามปักแทงไปเรื่อยๆ ไป
คือเราอยู่ทุกวันนี้ ตัวชี้เกี้ยว เกี้ยวคร้าน
ง่วงเหงาหาวนอนไม่ยอมปฏิบัติ เห็นแต่ความมั่งงาย
แล้วก็รกเข้าไปในจิตในใจ รกเข้าหู เข้าตา
รกในกาย วาจา ก็เลยเป็นคนไม่ดี
นั่นมันไม่ดีแล้วก็จะว่าไม่งาม
ความงามตัวนั้นแปลว่าของดี
ถ้ามันดีแล้วก็พอ ถ้ามันพอแล้วก็ดี
พากันเข้าใจอย่างนั้น ความดีความงาม

คัดจากพระธรรมเทศนา ในหนังสือรวมธรรมเทศนา ๑๐๘ กัณฑ์
จัดพิมพ์โดย ชมรมพุทธศาสตร์ เอสโซ่ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๒๖

ทุกขหนักหนาเพราะมานะมาก (ภาค ๑)

โดย Aims Astro

ถาม - ดิฉันทำทานรักษาศีลและปฏิบัติสมาธิมาหลายปี ตลอดเวลาคิดว่าตัวเองเป็นคนดีไม่เบียดเบียนใคร คนรอบข้างก็ยกย่องว่าเป็นคนมีธรรมะในหัวใจ แต่หลังๆ มาสังเกตเห็นว่าจริงๆ แล้วดิฉันมีความคิดไม่ดีเกิดขึ้นบ่อย เห็นข้อเสียของผู้อื่นได้ง่ายมากและนึกตำหนิในใจ ไม่ได้พูดออกมาซะ แกรมเมื่อไหร่ที่ต้องแพ้ใครสักคนขึ้นมา ก็จะเสียใจนาน อยากเอาชนะให้ได้ ปล่อยวางไม่ลงเลย พยายามหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง และหาข้อเสียของอีกฝ่ายเพื่อให้ดิฉันรู้สึกดีขึ้น แต่ถ้ามีคนที่ดีอดรอนแล้วมาขอให้ช่วย ดิฉันกลับช่วยเต็มที่จริงๆ ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่เห็นด้านมืดของตัวเองเสมอๆ จนซักจะทุกขมากขึ้นทุกที แล้วก็สงสัยว่าที่ทำบุญมานาน ไม่ช่วยให้นิสัยดีขึ้นเลยหรือคะ

การทำบุญ รักษาศีล ทำสมาธิ นั้นเป็นบุญค่ะ การรู้จักให้ ไม่เบียดเบียนผู้อื่นด้วยกายและวาจา และจิตใจสงบ นับเป็นสิ่งดีที่มนุษย์พึงทำนะค่ะ เพราะการทำทานทำให้จิตใจอ่อนโยน รู้จักสละออกในสิ่งซึ่งตนมีการรักษาศีลช่วยให้จิตใจสงบ ไม่เบียดเบียนผู้อื่นและตนเองด้วยกายและวาจา การมีความศรัทธาและเคารพในของที่มีความสว่างอย่างใหญ่คือพระรัตนตรัย ก็นับเป็นสิ่งที่ดีเช่นกัน ทว่าการทำบุญอย่างเดียวแต่ยังเห็นกายและใจเป็นตัวเรายู่นั้น ไม่ทำให้ปลอดภัยในสังสารวัฏ และบางครั้งการคิดว่าตนเองเป็นคนดีมีศีลธรรม ก็เป็นเหตุทำให้เกิดความถือตัวขึ้นได้ค่ะ

อันความถือตัวว่าเราดีกว่าเขา หรือเราด้อยกว่าเขา ในทางพระพุทธศาสนาตรงกับคำว่า "มานะ" โดยพจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์ ได้ให้ความหมายว่า "มานะ" คือ "ความถือตัว, ความสำคัญตัวว่าเป็นนั่นเป็นนี่" อีกคำหนึ่งที่ใกล้เคียงกันคือ "ทิฐิมานะ" ที่หมายถึง "ถือมั่น อวดดี หรือตั้งดีถือตัว" ถ้าจะเทียบกับภาษาปาก คือคำว่าอีโก้ (Ego) (ซึ่งคนละอย่างกับความหมายที่ระบุไว้ในโครงสร้างของบุคลิกภาพ (Structure of personality) ของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud)) นิยามคร่าวๆ ของ "คนอีโก้จัด" ตามภาษาปากคือ คนที่ถือว่าตัวเองดีกว่าคนอื่น ไม่ยอมลงให้ใคร ชอบเอาชนะคะคานาประมาณๆ นั้นะคะ (^_^)

ในทางโหราศาสตร์แล้ว เมื่อผูกดวงออกมา ก็จะทราบได้ทันทีค่ะว่าเจ้าของดวงมีแนวโน้มจะเป็นคนที่มีทิฐิมานะมากหรือไม่ โดยพิจารณาจากความเข้มแข็งของดาวตนุสันต์ ตลอดจนนิสัยใจคอ และมุมมองที่เจ้าชะตามีต่อตนเอง ทั้งหมดทั้งปวงเมื่อประมวลรวมกันจะทราบได้ว่าเจ้าชะตาเป็นคนถือตัวมากหรือน้อยค่ะ

จริงๆ แล้วความถือตัวอาจจะไม่ใช่สิ่งที่เลวร้ายถ้ามองในมุมของโลก เพราะไม่ผิดกฎหมาย ไม่ได้เบียดเบียนใคร แต่ในกรณีที่เป็นคนปฏิบัติธรรมที่มุ่งหวังมรรคผลนิพพานแล้ว "มานะ" เป็นหนึ่งในอนุสัย ๗ (กิเลสที่แฝงตัวนอนเนื่องอยู่ในสันดาน) และเป็นหนึ่งในสังโยชน์ ๑๐ (กิเลสที่ผูกมัดใจสัตว์, ธรรมที่มัดสัตว์ไว้กับทุกข์) และสำหรับปุถุชนแล้วยังมีมานะมากเท่าไร ก็ยิ่งทุกข์มากขึ้นเท่านั้นค่ะ

มีลูกค้าหญิงวัยใกล้เกษียณท่านหนึ่ง ซึ่งพื้นฐานจากดวงก็เป็นคนที่มีมานะมากอยู่แล้ว เธอมีความสามารถสูงเด่นในเรื่องงาน ได้รับความสำเร็จอย่างไม่ยากเย็น เป็นคนไม่ยอมคน ไม่ยอมแพ้อะไร เธอเล่าให้ฟังว่าได้ทำทาน รักษาศีล ปฏิบัติธรรมมานานแล้ว ที่ผ่านมามีคิดว่าตัวเองเป็นคนดีมีน้ำใจ แต่เมื่อต้องมาแข่งขันทำงานกับทีมอื่นๆ ผลปรากฏว่าได้อันดับที่สอง ก็กลับพบว่าไม่อาจทนรับความปราชัย ทั้งที่แพ้แค่ทีมเดียวแต่ชนะอีกหลายทีม แม้แต่จะพูดแสดงความยินดีกับผู้ที่ได้ที่หนึ่ง ยังทำไม่ได้เพราะโกรธและอิจฉามาก ฟังแล้วต้องชื่นชมลูกค้าค่ะ ว่าโชคดีมากที่สุดที่เห็น แกรมเก่งที่ยอมรับตัวเองได้อีก ซึ่งทำได้ยากด้วยสำหรับคนที่มีลักษณะอย่างนี้ แม้จะไม่สามารถเอาชนะกิเลสในใจจนมีมิตตาจิตกับผู้อื่นได้ **แต่การยอมรับได้ตามจริง ว่าตนเองมีความไม่ดีที่ตรงไหนนั้นเป็นสิ่งดี เพราะเมื่อยอมรับในข้อบกพร่องก็ยอมง่ายในการแก้ไขปรับปรุงค่ะ ^^**

หลายคนประสบปัญหาเดียวกันนี้แต่ไม่รู้ตัวค่ะ สังเกตง่ายๆ คือเวลาที่เป็นฝ่ายเหนือกว่า แล้วได้ช่วยเหลือผู้อื่นจะยินดีมาก เต็มอกเต็มใจให้ไปเต็มที่ แต่ยามที่ต้องตกเป็นรอง มีสถานะด้อยกว่ากลับทนไม่ได้ บางรายพยายามหาเหตุผลเพื่อกลบปมด้อยในใจ ว่าอีกฝ่ายไม่ดีตรงไหน แล้วเรามีดีกว่าตรงไหน เพราะยอมรับไม่ได้ว่าตนเองสู้เขาไม่ได้จริงๆ ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้นคือเมื่อกำลังอิจฉาก็จะ**ไม่รู้ตัวว่าประเมินอีกฝ่ายอย่างไม่ตรงตามความจริง** คือเขาอาจจะไม่ได้เลวมากขนาดนั้นก็ได้อะไร แต่เรารู้สึกว่าเขาแล้วแล้ว แบบนี้จะตรงกับอคติ ๔ ในข้อ โทสะาคติ คือความลำเอียงเพราะเกลียดชังหรือโกรธแค้น สภาพอารมณ์แบบนี้จะทำให้ไม่บรรทัดในใจมันเบียดบีบคิดไป เลยตัดสินการกระทำของคนอื่นโดยขาดความเที่ยงธรรม แต่สุดท้ายคนที่เราร้อนเป็นทุกข์ก็คือเจ้าของไม่บรรทัดเองค่ะ

ว่ากันว่าเอะนะคะ ที่น่าเป็นห่วงกว่านั้นคือบางคนไม่รู้ตัวอีกด้วยว่ากำลังอิจฉาและริษยา แต่จะหาเหตุผลอื่นๆ มาสนับสนุนการกระทำของตน ว่าเขาไม่ดีตรงไหน แยกตรงนี้ เสื่อมตรงโน้น ฯลฯ จริงๆ แล้วจะดีหรือไม่มันเป็นเรื่องของเขา ส่วนเราที่คิดอิจฉาก็รับวิบากภัยเพราะจิตมีดๆ ของตัวเองไป ในเรื่องนี้มีญาติธรรมเคยสอนไว้เป็นคติเตือนใจว่า "ตำหากับบาป" เพราะต่อให้พี่ตัวหอม (สมมุติว่าเป็นชื่อหมาที่บ้าน ^.^) จะขี้เรื้อนกิน ขี้ตากุ้ง ขี้หนูเน่ายังงี้ก็เป็นเรื่องของเขา ไม่ใช่เรื่องของเรานะ และไม่ว่าจะสกปรกจริงหรือไม่ ผู้ที่หงุดหงิด ชิงชัง ก็รับอสุภะที่เกิดทางใจและวาจาไปแล้ว **จึงไม่สำคัญว่าเขา (คน, สัตว์, สิ่งของ) ชั่วจริงไหม เพราะที่จริงเสียยิ่งกว่าคือตอนที่กำลังตำหนิใครสักคน ตรงนั้นเราคิดชั่วแน่ๆ ค่ะ (- -)**

การบอกว่าใครสักคนไม่ดีตรงไหน คนละอย่างกันกับการกล่าวถึงในสิ่งที่บกพร่องจริงๆ นะคะ คือการที่จะตำหนินั้น ต้องยึดหลัก "ดีเพื่อก่อ" สมมุติว่าคนที่เห็นหัวหน้าจะต้องแนะนำงานให้ลูกน้องถ้าจะได้กุศล

ก็ต้องตั้งเจตนาไว้ก่อนว่า ที่จะติดใจไปก็เพื่อให้เขาดีขึ้น เป็นประโยชน์แก่ผู้ฟัง จะได้พัฒนาตนเอง และผู้พูดไม่ได้มีโทษะ ในทางกลับกันถ้าเราต้องตำหนิด้วยใจที่หงุดหงิดรำคาญ เพราะเขาทำงานแยะ เราเลยต้องมามีภาระเพิ่ม ไม่สบายอารมณ์ เกลียดชังหน้า ฯลฯ แบบนี้เป็นอกุศลนะคะ พอตั้งเจตนาไว้ต่าง กรรมก็ต่างกันคะ

หลายคนเข้ามาสนใจทางศาสนาแล้วก็กลับเพิ่มพูนความมีมานะขึ้น ด้วยความเห็นว่ามันดีกว่าเธอ ฉันมีศีลธรรมแต่เธอไม่มี ฉันเข้าวัดแล้วแต่เธอยัง เรื่องนี้คุณตั้งตฤณเคยตอบคำถามไว้ในการบรรยาย ขอถอดเสียงมาให้อ่านเต็มๆ ยาวสักหน่อยแต่ว่ามีประโยชน์คะ

"นิสัยเพ่งโทษอันเกิดจากการติดติดนี้เนะ มันเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์เหมือนกัน ผมว่ามันเป็นกันเกือบ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ น้อยมากที่จะมีนิสัยแบบถ่อมเนื้อถ่อมตัวอยู่ก่อน แล้วก็พอเข้าวัดเข้าวาศึกษาทางศาสนาแล้ว ก็ยังรักษาความถ่อมเนื้อถ่อมตัวนั้นไว้ได้นะ น้อยนะ น้อยมากๆ ส่วนใหญ่ผมเห็น ๙๙ จาก ๑๐๐ เลยก็คือว่า ถ้าเคยเป็นมาอย่างนี้เนะ เรารู้สึกว่าเรามีเพื่อนแบบนี้ เรามีญาติแบบนี้ แล้วเราเปลี่ยนแปลงไปนะครับ ไปเข้าใจธรรมะ เข้าวัดเข้าวา รู้สึกว่าเราพบความสว่างแล้ว เราได้ดีแล้ว ใจก็เลสมนุษย์ที่มันมีการเทียบเขาเทียบเรา มันก็ไม่ได้หายไปด้วย คือเขาเรียกว่าเป็นมานะ เป็นอัตตาแหละ เป็นการเทียบเขาเทียบเรา คือก่อนที่จะรู้จักธรรมะ คนเราก็มักมีการเทียบเขาเทียบเราอยู่ก่อน ว่าเราดีบ้าง เราแยะ เราดีกว่าเขาบ้าง เมื่อรู้จักธรรมะแล้ว ใจนี้เสียเทียบเขาเทียบเราตรงนี้ มันก็ไม่ได้หายไปไหน กลับจะยิ่งเติบโตขึ้น เพราะอะไร เพราะความเชื่อ หรือว่าศรัทธา หรือว่าคุณงามความดีทางศาสนาเป็นของใหญ่ เป็นของใหญ่อันเป็นที่สุดเลย มนุษย์เชื่ออยู่ลึกๆ ว่า เรื่องศาสนาเป็นเรื่องใหญ่ที่สุดในชีวิต เพราะเป็นการเปิดเผยความจริง เพราะเป็นทางสวรรค์ เป็นทางนิพพาน เมื่อตัวเองรู้สึกว่าเข้ามาอยู่บนเส้นทางที่มีคุณค่าสูงสุด สูงส่งที่สุด ก็เลยไปพอกใจความรู้สึกในอัตตามานะตรงนี้ ให้อิ่งใหญ่ขึ้น ใหญ่ขึ้นไปกว่าเดิมซะอีก เพราะแต่ก่อนมันไม่รู้ว่าจะตรงไหนเขาเรียกว่าสูงสุด ทีนี้มาฟังพระพุทธเจ้าบอกว่า นี่แหละ กิจกรรมทางศาสนานี้แหละ การเข้าวัดเข้าวา การปฏิบัติธรรมนี่แหละ สูงสุด ไม่มีอะไรเหนือไปกว่านี้อีกแล้ว มันก็ไปเสริมอัตตามานะตรงนั้น ว่าเราสูงที่สุดแล้ว เราเหนือกว่าคนอื่นแล้ว กลับมามองคนอื่นนี่ ที่เคยไม่เห็นหัวอยู่ คราวนี้ยังไม่เห็นใหญ่เลย ยิ่งไม่เห็นแม้กระทั่งว่าเขาจะมีความดีความชอบอะไร เห็นแต่ว่าสิ่งที่เราทำ สิ่งที่มีมันเป็นบุญ สิ่งที่เป็นกุศลนี่ ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก แต่ใจสิ่งที่มันเป็นบาป สิ่งที่มีมันเป็นพื้นของบาปกรรมทั้งหลาย คือ โลภะ โทสะ โมหะ ที่มันยังอยู่เต็มหัวใจ

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ

<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

พระครูวิเวกพุทธกิจ (เสาร์ กนตสีโล) ธรรมะแท้ไม่แพ้ธรรม

โดย เทียบธลี

พระครูวิเวกพุทธกิจ (เสาร์ กนตสีโล)

จากหนังสือ "หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท พระผู้เป็นดั่งผ้าชีริ้วห่อทอง ฉบับสมบูรณ"

พระอาจารย์เสาร์ กนตสีโล หรืออาจมีผู้เอ่ยนามท่านว่าหลวงปู่ใหญ่เสาร์

เป็นพระอาจารย์ของพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ผู้เป็นพระอาจารย์ใหญ่สายพระกรรมฐาน

เป็นผู้ที่ได้รับความเคารพยกย่องอย่างสูง ดังที่หลวงปู่หลุย จันทสาโร ได้บันทึกไว้ว่า

"ท่านอาจารย์มั่นเคารพท่านอาจารย์เสาร์มากที่สุด เพราะเป็นเถรของท่านมาแต่ก่อน"

หลวงตามหาบัว ญาณสมปนฺโน ได้บันทึกเรื่องราว จากคำบอกเล่าของท่านพระอาจารย์มั่น ดังความว่า

"...ท่านแล้วว่า ท่านพระอาจารย์เสาร์ เดิมท่านปรารถนาเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า เวลาออกบำเพ็ญพอเริ่มความเพียรเข้ามาๆ ใจรู้สึกประหวัดๆ ถึงความปรารถนาเดิม เพื่อความเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า แสดงออกเป็นเชิงอาลัยเสียดายยังไม่อยากไปนิพพาน ท่านเห็นว่า เป็นอุปสรรคต่อความเพียรเพื่อความรู้งามซึ่งพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้ ท่านเลยอธิษฐานขอความปรารถนานั้น และขอประมวลมาเพื่อความรู้งามซึ่งพระนิพพานในชาตินี้ ไม่ขอเกิดมารับความทุกข์ทรมานในภพชาติต่างๆ อีกต่อไป..."

ในส่วนของอุปนิสัยและปฏิบัติของพระอาจารย์เสาร์นั้น หลวงพ่อพุทธ ฐานิโย ซึ่งเคยรับใช้ท่านมาตั้งแต่เมื่อครั้งยังเป็นสามเณรพุทธ ได้เล่าถึงไว้ ดังความตอนหนึ่งว่า

"...นิสัยท่านอาจารย์เสาร์ นิสัยชอบก่อสร้าง ชอบปลูกพริกหมากไม้ ลักษณะจิตเยือกเย็น มีพรหมวิหาร ทำจิตดุจแผ่นดิน มีเมตตาเป็นสาธารณะ เป็นคนพูดน้อย ยกจิตขึ้นสูงองค์เมตตาสูงในรูปร่าง เป็นคนเอื้อเฟื้อในพระวินัย ทำความเพียรเป็นกลางไม่ยิ่งหย่อน พิจารณาถึงขั้นภูมิธรรมละเอียดมาก..."

แม้ว่าจะได้รับการเคารพบูชาจากศิษยานุศิษย์เป็นอย่างสูง แต่เป็นธรรมดาของโลกที่ต้องมีทั้งการสรรเสริญและการนินทา พระอาจารย์เสาร์จึงเป็นที่เกลียดชังกลุ่มที่หากินกับความไม่รู้ของชาวบ้าน พวกมิถิฉาปฏิภูมิลีเหล่านี้ต้องเสียผลประโยชน์ไป เพราะการเผยแผ่พระพุทธศาสนาของพระกรรมฐาน

หลวงพ่อพุทธ ฐานิโย ได้เล่าถึงเรื่องราวความยากลำบากในการเผยแผ่พระศาสนา ในช่วงเวลานั้น

"...หลวงพ่อดูที่จะนึกถึงสมัยที่เป็นสามเณร เดินตามหลังครุบาอาจารย์ไม่ได้ ใส่ผ้าจีวรต่างๆ เดินผ่านหน้าชาวบ้านหรือพระสงฆ์ทั่วๆ ไปนี่ เขาจะถ่มน้ำลายขากใส่ บางทีถ้ามีแม่ชีเดินตามหลังไปด้วย เราจะได้ยินเสียงตะโกนมาเข้าหู "ญาคุเอ๊ย! พาลูกพาเมียไปสร้างบ้านสร้างเมืองที่ไหนหนอ" เขาว่าอย่างนี้..."

สอดคล้องกับที่หลวงพ่อโชติ อากคโค ได้บันทึกถึงเหตุการณ์ ไว้ว่า

"...ในกลุ่มพวกมิถิฉาปฏิภูมิลีที่ตั้งตัวเป็นศัตรูคอยขัดขวางและให้ร้ายป้ายสีครุบาอาจารย์ต่างๆ นานานั้น กลุ่มแรกได้แก่พวกเข้าจำหมอผี ที่พวกเขาได้บ่อนความหลงมกมายให้กับประชาชน แล้วพากันกอบโกยตัดทอนเอาจากความโง่เขลานั้น การเผยแผ่ธรรมของคณะพระกรรมฐาน ได้ทำให้พวกเขาขาดลาภสักการะลงไป

เพราะประชาชนหุดาสว่างขึ้นด้วยสัจธรรมที่พระอาจารย์นำมาเผยแผ่
จึงพากันเป็นเดือดเป็นแค้นพระอาจารย์ถึงขั้นอยากจะกินเลือดกินเนื้อกันทีเดียว
พวกเข้าจำหมอผี และหมอไสยศาสตร์ได้พากันหาวิธีกลั่นแกล้งพระอาจารย์ทุกวิถีทาง
บ้างก็ออกข่าวให้เสื่อมเสียว่า พระกรรมฐานมีเมียได้ จะไปไหนก็เอาเมียไปด้วย ก็คือพวกแม่ชีแม่ชำนั่นเอง
อย่าใส่บาตรให้พวกมันกิน สู้เราเอาข้าวโยนให้หมากินยังจะได้บุญมากกว่าใส่บาตรให้พระมีเมียพวกนี้กิน...”

และ

“...สารพัดที่เขาเหล่านั้นจะเสกสรรปั้นแต่งขึ้นมาใส่ร้ายป้ายสีจนบางคนบางพวกหลงเชื่อ
เพราะไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นพระกรรมฐานมาก่อน ต่างพากันหลงเชื่อ
และทั้งเกลียดทั้งกลัวพระกรรมฐาน ไม่ยอมเข้าวัด รวมทั้งร่วมมือขัดขวางขับไล่ต่างๆ นานา
ส่วนพวกที่หุดาสว่างแล้วก็พากันสลดหดหู่ใจ กลัวบาปกรรมที่พวกเขาเหล่านั้นก่อสร้างขึ้น”

เมื่อมีผู้ไปกราบเรียนให้ท่านพระอาจารย์เสาร์ทราบ ท่านก็ตอบด้วยน้ำเสียงปกติว่า

“เออ! กะช่างเขาดอก เขามีปากกะให้เขาเว้าไป เขาว่าเขามีเมียเป็นแม่ชำนะ เขามี มีนกะบ่เป็นหยังดอก”
(เออ! ก็ช่างเขาเถอะ เขามีปากก็ให้เขาพูดไป เขาว่าเรามีเมียเป็นแม่ชำนะ เราไม่มี มันก็ไม่ใช่ไรดอก”)

เมื่อมีผู้มากราบเรียนว่ามีคนพูดว่าจะนำสาเกต้าข้าวของครกกระเดื่อง หรือน้ำอุจจาระมาใส่บาตร
ท่านก็ตอบว่า “เออ! เขาเว้าไปแนวั้นแหละ แต่เขาบ่ใส่ดอก”(เขาพูดไปอย่างนั้นแหละ แต่เขาไม่ทำหรอก)

นอกจากท่านจะไม่ถือโกรธแล้ว ยังสอนลูกศิษย์เร่งบำเพ็ญภาวนา ให้มีพลังจิตแก่กล้า
แล้วแผ่เมตตาแผ่บุญกุศลให้กลุ่มที่ปองร้ายทุกวัน
หากเขามีบุญพอก็จะคลายจากมิฉฉาธิฐิได้ ถือเป็นสร้างบุญกุศลต่อกันทั้งสองฝ่าย

ในบรรดาผู้ขัดขวางต่างๆ นั้น กลุ่มที่พระอาจารย์เสาร์ถึงกับออกปากว่าสงสาร
คือกลุ่มของพระพรหมา แห่งบ้านระเว ซึ่งเป็นพระผู้ใหญ่ มีชาวบ้านเลื่อมใสศรัทธามาก
เรื่องเกิดเมื่อครั้งที่ท่านอาจารย์เสาร์พาคณะศิษย์มาโปรดชาวบ้านตำบลทรายมูล และตำบลระเว
และเพื่อเตรียมการสร้างวัดดอนธาตุ ซึ่งตั้งอยู่บนเกาะกลางลำน้ำมูล
ที่บ้านทรายมูล ตำบลทรายมูล อำเภอพิบูลมังสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี
(เดิมท่านพระอาจารย์เสาร์ ตั้งชื่อวัดแห่งนี้ว่า “วัดเกาะแก้วพระนอนคอนสวรรค์วิเวกพุทธกิจศาสนา”
แต่ต่อมากกรมการศาสนาได้เปลี่ยนชื่อเป็น “วัดดอนธาตุ”)

ในครั้งแรกที่พบกัน พระพรหมาได้ให้การต้อนรับด้วยดี แต่ต่อมากลับเปลี่ยนเป็นตรงกันข้าม
คือแสดงตนเป็นศัตรูอย่างเปิดเผย หาทางขัดขวางขับไล่ทุกวิถีทาง

สร้างเรื่องราวต่างๆ มากมาย โดยไม่มีความเคารพยำเกรงต่อบาปกรรมใดๆ
เมื่อพระอาจารย์เสาร์มีดำริให้สร้างพระพุทธรูปไสยาสน์ (พระนอน) ไว้ที่วัดดอนธาตุ
พระพรหมมาก็พยายามขัดขวาง แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ การสร้างพระดำเนินไปจนเสร็จสมบูรณ์
เคราะห์ร้ายที่ในปีนั้นฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล ชาวบ้านเดือดร้อนกันทั่วหน้า
พระพรหมและกลุ่มมีจฉาภิภูจึงใส่ความว่าเพราะมีการสร้างพุทธรูปที่เป็นปางไสยาสน์
มานอนขวางฟ้าขวางฝนทำให้ฝนไม่ตก ชาวบ้านบางคนจึงไปทุบจมูกของพระพุทธรูปไสยาสน์
พอเป็นเคล็ดว่าได้ทำลายองค์พระแล้ว และหวังว่าต่อไปฝนจะตกตามปกติ
แต่เมื่อรอแล้วรอเล่าฝนก็ไม่ตก จึงมีบางคนสำนึกผิดและเกรงกลัวบาปกรรมในครั้งนี้
ส่วนพระพรหมมานั้นต่อมาไม่นานมรณภาพด้วยอาการไหลตาย
ฝ่ายคนที่ไปทุบจมูกพระพุทธรูปก็มีอันต้องจบชีวิตลงด้วยเช่นกัน
ในช่วงประมาณ ๑ เดือน ก่อนการมรณภาพของพระพรหม
พระอาจารย์เสาร์ได้ปรารภให้ลูกศิษย์ได้ยืนอัญเชิญเสมาว่า "สงสารอุปัชฌาย์พรหมแท้!"

พระพุทธรูปไสยาสน์ วัดดอนธาตุ

จาก http://www.luangpumun.org/Dontad/WAT/PAGE_01.HTM

ภายหลังจากออกพรรษาแล้วได้มีการซ่อมแซมพระพุทธรูปไสยาสน์ให้สมบูรณ์ดังเดิม
แล้วมีการสมโภชองค์พระ โดยพระอาจารย์เสาร์เป็นประธาน
พระพุทธรูปองค์นี้ยังเป็นที่กราบไหว้บูชาอยู่จนถึงปัจจุบัน

ชีวิตและปฏิบัติของพระครูวิเวกพุทธกิจ (เสาร์ กนตสีโล) นับเป็นแบบอย่างอันดียิ่ง
ทั้งในฐานะของพระสงฆ์ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ สืบศักดิ์ศรีพระศาสนา เป็นที่น่าเคารพเลื่อมใส

เป็นครูอาจารย์ที่ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ศิษย์

ท่านสงเคราะห์สัตว์โลกด้วยการนำคณะพระกรรมฐานออกเผยแผ่พระธรรม

เพื่อสร้างสัมมาทิฐิให้แก่ชาวบ้าน จนพ้นจากความมั่งงายและไสยศาสตร์ต่างๆ

ท่านทำนุบำรุงพระศาสนา ด้วยการสร้างถาวรวัตถุ ทั้งวัด โบสถ์ พระพุทธรูป ฯลฯ

ตลอดจนเป็นผู้ที่มีอภัยทานอย่างสูง แม้จะได้รับการปองร้ายต่างๆ นานา

แต่ก็ไม่เคยถือโกรธ ตรงกันข้ามกลับมีเมตตากรุณาแม้แต่กับผู้ที่คิดประทุษร้าย

จึงสมควรที่เราชาวพุทธจะได้นำไปเป็นคติแก่ชีวิตของตนสืบไป

เอกสารประกอบการเขียน

"*จันทสาโรช*" พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พิมพ์พระราชทานในงานพระราชทานเพลิงศพ พระอาจารย์หลุย จันทสาโร ฌ เมรุวัดพระศรีมหาธาตุวรวิหาร กรุงเทพมหานคร ๗ เมษายน ๒๕๓๓.

"*ฐานียตเถรวัตถุ*" เนื่องในงานพระราชทาน เพลิงศพ พระราชสังวรญาณ (พุทธ ฐานियो) ณ วัดป่าสาละวัน อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๓.

"*พระครูวิเวกพุทธกิจ หลวงปู่ใหญ่เสาร์ กนดสีโล พระปรมาจารย์ใหญ่ฝ่ายพระกรรมฐาน*" โครงการหนังสือบูรพาจารย์ เล่ม ๕ โดย ปฐมและภัทรา นิคมานนท์ ฉบับพิมพ์เมื่อธันวาคม ๒๕๔๖.

"*หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท พระผู้เป็นดั่งผ้าชีริ้วห่อทอง ฉบับสมบูรณ์*" ฉบับพิมพ์ ปี ๒๕๔๗.

"*ประวัติท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ*" โดยท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสมปนฺโน ฉบับพิมพ์เมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๕๐.

เว็บไซต์

www.luangpumun.org/

www.dharma-gateway.com

ภาวนาเป็นแล้วไม่ยากเข้าวัด + แพนจำกัดเวลาบวช

ถาม : ตอนที่ยังภาวนาไม่เป็นก็กระตือรือร้นเข้าวัดนุ่งวัดนี้ แต่พอรู้วิธีแล้วก็ไม่ได้พยายามเข้าวัดมากเท่ากับเมื่อก่อน แต่ก็จะปฏิบัติไปเรื่อยๆ อย่างสงบ ทำไม่ถึงเป็นแบบนี้ ขาดความเพียรหรือว่าเฉื่อยไปหรือเปล่าคะ

ตอนที่คนเรายังไม่มีที่พึ่งให้ตัวเอง
ใจมันเหมือนกับโหวง มันมีความโหวง
มันมีความรู้สึกว่าจะขาดหายไป ก็ต้องการสิ่งเติมเต็ม
ตามธรรมเนียมของไทย คนไทยนี่ โดยวิถีไทย
ก็เหมือนกับว่า อ้าว ถ้าหากว่าอยากได้นุญก็เข้าวัด
มันรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ ว่าการเข้าวัดนี่คือการไปเติมเต็ม

แต่ทีนี้ถ้าหากว่าวิธีปฏิบัติธรรมอยู่แล้ว
ว่ามันอยู่กับ ติดตัวอยู่กับกายใจนี้แหละ
การปฏิบัติก็คือการเข้ามาดูกายใจนี้แหละ
รู้เข้ามาที่กายใจ จนกระทั่งปล่อยวางกายใจนี้แหละ
มันก็เต็มอยู่ในตัวเอง ไม่ว่าคุณจะไปที่ไหน ความสุขมันก็ติดตามไป
ความสุขอันเกิดจากความปล่อยวางกายใจ
ความสุขอันเกิดจากการเข้าใจจริงๆ
ด้วยสติว่ากายนี้ใจนี้มันไม่เที่ยง
ตัวนั้นแหละครับคือวัดที่แท้จริง

ถาม : ผมอยากบวชแบบไม่มีกำหนดเวลา แต่แพนบังคับว่าต้องประมาณสามเดือนเท่านั้น จะแก้ไขได้อย่างไรครับ

คืออย่างที่ผมบอกนะครับ
เรื่องของความอยาก มันไม่ได้มี solution หรือว่าทางแก้
ถ้าสมมุติคุณอยากจะรู้คำตอบ แต่แพนคุณไม่ได้อยากจะรู้คำตอบ

แฟนคุณแค่อยากจะได้สิ่งที่เขาต้องการ
คุณไปบังคับเขาไม่ได้ด้วยวิธีใดๆ นะครับ ด้วยเหตุผลใดๆ
แม้แต่พระพุทธเจ้า ท่านก็ไม่สามารถบังคับญาติท่านไม่ให้ฆ่ากันเองได้
ความอยากของคน มันไม่มีคำตอบอยู่ตรงนั้นนะ ว่าทำยังไงถึงจะหมดอยาก
ยกเว้นแต่ว่าเจ้าตัวเขาสามารถเห็นโทษของความอยากของตนเอง
และเห็นอะไรที่มันมีค่ามากกว่าความอยากในปัจจุบันนะครับ

ดั่งตฤณพจนานา ๘

Dungrin's rhapsody

ดั่งตฤณพจนานา

ดั่งตฤณพจนานา
Dungrin's rhapsody

แต่เมตตา

เหมือนกระแสน้ำธารมาผ่านใจ
มาแนบนิ่งไม่ดิ้งไหวทั้งใจกาย
ละโอเอินเป็นใจพระจะรินลง
เหมือนรตนน้ำหลามไหลไปพร่างพรา

เยือกเย็นไรไอร้อนตะกอนร้าย
เพราะอ้อมง่ายแยบคายแล้วด้วยแก้วธรรม
อย่างบรรจงคงที่ให้ดีล้ำ
ให้ทั่วฟ้าอาณาจำกับธรรมเรา

ดั่งตฤณ

ภาพโดย KeepSmiling
<http://temphoto.multiply.com>

www.dlitemag.com

คิดจะลงทุน อย่าใส่ไข่ไว้ในตะกร้าใบเดียว

กรมกอบกู้หนี้

Mr.Messenger

mutualfund.lover@hotmail.com

ในฉบับก่อนๆ ผมเขียนถึงการลงทุนในหุ้น และกองทุนหุ้นมา ๖ ตอนติดต่อกัน ครึ่งนี้กลับมาที่ การบริหารพอร์ตโฟลิโอการลงทุนกันบ้างครับ

นักลงทุนเกือบทั้งหมดร้อยละร้อย เริ่มมาจากการไม่รู้อะไรเลย และค่อยๆ เริ่มศึกษา ทำความ เข้าใจ หรือบางคนก็กระโดดลงสนามแข่งไปทันทีพร้อมกับเรียนรู้ไปด้วยตลอดทาง การลงทุนจึงไม่มีสูตร สำเร็จตายตัว ขึ้นอยู่กับจริตนิสัยของนักลงทุนแต่ละบุคคล แต่สิ่งหนึ่งที่นักลงทุนทุกคนต้องมีเหมือนกัน ก็คือ รับมือกับความเสี่ยงและบริหารมันให้ถูกวิธี

จากการได้คุยกับนักลงทุนหลากหลายประเภทและคลุกคลีอยู่ในวงการการลงทุนมามากกว่า ๕ ปี ไม่ว่าจะเป็ นนักลงทุนในหุ้นมืออาชีพ เป็นผู้บริห ารระดับสูง เจ้าของกิจการเล็กๆ หรือเป็นพนักงาน บริษัทธรรมดาๆ ทุกคนไม่ลงทุนในสินทรัพย์ประเภทเดียว ทุกคนมีการกระจายความเสี่ยง ลงทุนใน สินทรัพย์หลากหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็ น หุ้น กองทุนรวมหุ้น ตราสารหนี้ ทองคำ หรือแม้กระทั่ง อสังหาริมทรัพย์ เราเรียกรว ิธีการบริหารพอร์ตโฟลิโอแบบกระจายความเสี่ยงในสินทรัพย์หลากหลาย ประเภทนี้ว่า "Asset Allocation" เพื่อให้บรรลุเป้าหมายทางการเงินที่แตกต่างกันไป

ทำไมเราถึงควรต้องทำ Asset Allocation สาเหตุก็เพื่อบริหารความเสี่ยง หากลงทุนอยู่ใน สินทรัพย์ที่เสี่ยงสูงเกินไปทั้งหมด แล้วเกิดเหตุที่ไม่คาดฝันขึ้นมา เราจะมีโอกาสสูญเส ียเงินต้นมากกว่า ที่คิด และทำให้แผนการเงินที่วางเอาไว้ผิดพลาดไป การทำ **Asset Allocation** ก็คือการ **ตั้งตนอยู่ในความไม่ประมาท** ดังที่พระพุทธองค์ทรงเตือนสาวกของพระองค์ก่อนเสด็จดับขันธปรินิพพาน

ลองดูตารางแสดงผลตอบแทนจากการลงทุนในสินทรัพย์แต่ละประเภทข้างล่างนี้ครับ ย้อนหลัง ไปตั้งแต่ปี ค.ศ.๑๙๙๙ จนถึง ๒๐๐๘

Source: Morningstar, Inc.

Asset allocation and diversification do not assure or guarantee better performance and cannot eliminate the risk of investment losses.

ขออธิบายความหมายของสินทรัพย์แต่ละประเภทแบบสั้นๆก่อนนะครับ Growth คือ กลุ่มหุ้นที่เน้นการเติบโตของบริษัท, Int'l คือ กลุ่มหุ้นที่กระจายการลงทุนในต่างประเทศ, Small co. คือ กลุ่มหุ้นที่มีขนาดทุนจดทะเบียนขนาดเล็ก, Blend คือ การกระจายการลงทุนทั้งในหุ้นและตราสารหนี้, Value คือ กลุ่มหุ้นแบบเน้นคุณค่า, Cash Equiv.คือ เงินสด หรือสินทรัพย์ที่สภาพคล่องเทียบเท่าเงินสด, High Yield Bond คือ ตราสารหนี้ที่ให้ผลตอบแทนสูง เช่นหุ้นกู้เอกชน สุดท้าย Bond คือ ตราสารหนี้ภาครัฐบาล

จากตารางจะเห็นได้ว่า ถึงแม้ในระยะยาวหุ้นจะให้ผลตอบแทนที่สูงที่สุดเมื่อเทียบกับสินทรัพย์ประเภทอื่น แต่เมื่อเปรียบเทียบผลตอบแทนแบบปีต่อปี สินทรัพย์การลงทุนแต่ละประเภทก็มีวัฏจักรที่แตกต่างกันไป อย่างในช่วงที่เกิดวิกฤตแฮมเบอร์เกอร์เมื่อปลายปี ๒๐๐๗ ยาวมาจนถึงปี ๒๐๐๙ หุ้นทั่วโลกตกลงมาจากจุดสูงสุดเฉลี่ยเกินกว่าร้อยละ ๕๐ ช่วงปี ๒๐๐๘ สินทรัพย์ที่ให้ผลตอบแทนจากการลงทุนในปีนั้นจึงกลายเป็นตราสารหนี้ภาครัฐ ซึ่งถึงแม้จะให้ผลตอบแทนที่ต่ำ แต่ระดับความเสี่ยงก็ต่า นักลงทุนจึงโยกย้ายการลงทุนในหุ้นมาอยู่ในตราสารหนี้แทน หากสังเกตผลตอบแทนจากตารางข้างต้นดีๆ จะพบว่า การลงทุนได้แสดงกฎไตรลักษณ์ให้เราเห็นชัดเจน ในมุมมองด้าน ความเป็นอนิจจัง หรือ ความไม่แน่นอน เพราะสินทรัพย์แต่ละประเภทก็สร้างผลตอบแทนที่ไม่แน่นอนให้แก่ักลงทุนในทุกๆปี แต่ละอันดับสลับสับเปลี่ยนเวียนวนกันไปตามเหตุปัจจัยที่มากกระทบตลอดเวลา

แม้แต่นักลงทุนที่รับความเสี่ยงได้สูงที่สุด ก็ยังต้องมีช่วงเวลาที่นักลงทุนคนนั้น ลดความเสี่ยงของเงินลงทุนตัวเองลง เช่น ลงทุนในหุ้นร้อยละ ๙๐-๑๐๐ พอหุ้นราคาวิ่งขึ้นมาสูงถึงระดับที่คิดว่าแพงหรือเกินมูลค่า นักลงทุนก็จะลดสัดส่วนการลงทุนในหุ้นนั้นลงมาด้วยการขายทำกำไร วิธีการทำ Asset Allocation ก็คือ การนำเงินที่ได้จากการขายหุ้นไปลงทุนต่อในสินทรัพย์ประเภทอื่น เพื่อรอจังหวะเวลาแล้วค่อยพิจารณาลงทุนกันต่อไป นักลงทุนที่มีเหตุผล จะไม่ยึดติดจนเกินไปที่ราคาสินทรัพย์ที่ตัวเองลงทุนวิ่งขึ้น และจะไม่เศร้าโศกเสียใจจนออกนอกหน้าเมื่อราคาสินทรัพย์ที่ตัวเองลงทุนลดลง

ความผันผวนที่เกิดจากการลงทุนในหุ้นแบบนี้ ดูไปก็คล้ายกับการปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวัน หากเอาความเจริญ ความเสื่อมมาพล็อตเป็นกราฟเหมือนกับราคาหุ้น เราก็จะเห็นการเคลื่อนไหวขึ้นลงตลอดเวลา มีวันที่ภาวนาดี ก็ยอมมีวันที่ภาวนาไม่ดี เป็นธรรมดา และหน้าที่ของเรา ก็แค่ "รู้" ตามความเป็นจริง เราไม่สามารถเข้าไปแทรกแซงให้ราคาหุ้นหรือตราสารหนี้ที่เราถือวิ่งขึ้นไปอย่างที่เราหวัง หรือหล่นลงมาจนถึงราคาที่เราพอใจจะซื้อได้ ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นย่อมเกิดจากเหตุและปัจจัยที่มากกระทบในภาพรวม ไม่ได้ขึ้นลงตามความต้องการของเรา อย่าให้อารมณ์มาเป็นตัวบั่นทอนทำให้การตัดสินใจลงทุนเกิดความเอนเอียงตามความรู้สึก หรือ ถึงแม้มันจะเกิดขึ้น ก็อย่าไปตอบสนองมัน ที่ต้องทำ ก็แค่ "รู้" ความรู้สึกนั้นไว้เป็นพอ

นักวางแผนการเงินเปรียบวิธีการทำ Asset Allocation ไว้เหมือนกับ การเอาไข่หลายๆฟองใส่ไว้ในหลายตะกร้า เพราะหากตะกร้าเป็นรู หรือถือหลุดมือไป อย่างน้อย ก็ยังเหลือไข่ที่อยู่ในตะกร้าใบอื่นให้กลับบ้านไปทอดไข่เจียวกินได้

สำหรับการทำ Asset Allocation จะมีความจำเป็นสำหรับการวางแผนการเงินในระยะกลางและระยะยาว พอสมควร และการวางแผนก็จำเป็นต้องอาศัยความรู้ ความเข้าใจในสินทรัพย์แต่ละประเภทมากขึ้น นักลงทุนส่วนใหญ่ จึงมอบความไว้วางใจให้กับมืออาชีพที่มีหน้าที่บริหารเงิน เพื่อให้เงินทำงาน โดยเฉพาะ เช่น บริษัทหลักทรัพย์, บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม หรือ ธนาคาร ทำให้เจ้าของเงินลงทุน มีเวลาไปทำในสิ่งที่ตนเองถนัดมากกว่า นั่นก็คือ การหาเงิน ใจครับ

โชคดีในการลงทุนครับ

เทศนาพาสรวล ๔

เทศนาพาสรวล

สรรหามาเล่าโดย อารมณดี (^_____^)

ตัวโกรธเป็นอย่างนี้

(เก็บมาฝากจากหนังสือ "๑ ศตวรรษหลวงปู่บิดา ถาวโร")

หลวงปู่บิดา ถาวโร เป็นพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ

ข้อธรรมคำสอนของท่าน เรียบง่าย แต่ลึกซึ้งยิ่งนัก

และบางครั้งก็อธิบายธรรมด้วยการให้ประจักษ์แก่ใจตนเอง

ตั้งเรื่องราวที่ปรากฏในหนังสือ "๑ ศตวรรษหลวงปู่บิดา ถาวโร" ดังนี้

"ครั้งหนึ่งหลวงปู่บิดาได้รับการนิมนต์ให้ไปเทศน์คู่กับท่านเจ้าคุณองค์หนึ่ง
ท่านเจ้าคุณองค์นั้นคงเห็นหลวงปู่พระบ้านนอกและไม่มีประโยคประธานใดๆ
เป็นเพียงพระธรรมดๆ เท่านั้น

ท่านเจ้าคุณได้ถามหลวงปู่ว่า "จะเทศน์เรื่องอะไร"

หลวงปู่บิดาท่านตอบว่า "เรื่องตัวโกรธ ก็เลสตัณหา"

ท่านเจ้าคุณก็ถามต่อว่า "ตัวโกรธเป็นอย่างไร"

หลวงปู่บิดาก็พูดว่า "สันติน ใจละ"

เท่านั้นเองท่านเจ้าคุณก็โกรธจนหัวฟัดหัวเหวียง และไม่ยอมเทศน์ร่วมกับหลวงปู่

วันนั้นหลวงปู่บิดาจึงต้องขึ้นเทศน์องค์เดียว

เมื่อเทศน์จบแล้ว ท่านก็ไปขอขมาท่านเจ้าคุณองค์นั้น

และอธิบายให้ท่านเจ้าคุณเข้าใจว่า "ตัวโกรธ" เป็นอย่างนี้"

ไม่หลงสมมุติ

(ฟังแล้วเก็บมาฝากจากพระธรรมเทศนา ของหลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชฺโช

สวนสันติธรรม อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี)

ที่จริงตัวตนไม่มี ไม่ต้องล้างอัตตาตัวตน อัตตาตัวตนไม่มีมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

กระทั่งในขั้นสุดท้ายยังไม่มีอัตตาตัวตนเลย

บางคนเดินไปนี่นิพพานมีอัตตาตัวตน หนักเข้าไปอีก
ขั้นห้ายังไม่ใช้อัตตาตัวตนเลย นิพพานอะไรเป็นอัตตาตัวตน ไปไกลใหญ่แล้ว
ไปหลงสมมุติเรื่องนิพพานขึ้นมา แล้วก็เลยนิพพานเป็นอัตตาตัวตนขึ้นมาอีก
เราหัดภาวนานะ ทะลุสมมุติเข้าไปเห็นสภาวะจริงๆ สภาวะจริงๆ ไม่มีตัวมีตน
เห็นแล้วเห็นอีก วันหนึ่งก็รู้เลยว่าสมมุติมันหลอกเรา หลอกเอาแท้ๆ เลย
แต่ก็อย่าไปเกลียดสมมุติ พระอรหันต์ก็รู้สมมุตินะ ก็คล้อยตามสมมุติ
สมมุติมันเป็นมิตรร่วมกันของชาวโลกเขา เพราะฉะนั้นจะไปฝืนชาวโลกเขาได้อย่างไร
คือมีนักปราชญ์คนหนึ่งนะ คือแกลงจะเป็นปราชญ์หรือเปล่าไม่รู้
แต่แกลงก็คิดว่าแกลงก็เป็นปราชญ์ละ ไม่รู้ตายหรือยัง
เคยคุยกับแกลงะ สมัยเราเป็นนักศึกษา ได้คุยกับแกลง
ไอ้โห ดูแกลงล้าด ฉลาดเลย
แกลงบอกแกลงไม่ติดหรอก ระเบียบวินัยทั้งหลาย ของสมมุติ
นี่เห็นไฟแดงนะ ขับฝ่ามันไปเลย นี่ ไม่หลงสมมุติ เขาสมมุติว่าไฟแดงให้หยุด
เราฟัง ฮะ ท่านนักปราชญ์ ท่านไม่น่าจะมีชีวิตยืนยาวหรอก (โยมฮาทั้งศาลา)
สมมุติไม่ได้เอาไว้ปฏิเสธนะ เอาไว้เข้าใจมัน
เข้าใจมันโดยฐานะที่มันเป็นสมมุติ

มานมนตรา ๒๗

ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

พันเกลียวรู้สึกตัวแล้ว แต่เป็นความรู้สึกที่เหมือนไม่มีความรู้สึก หล่อนไม่รู้ว่ตนเองกำลังอยู่ที่ไหน ร่างกายเหมือนลอยๆ ไม่ได้สัมผัสพื้นดิน หน้าซำในต้วกลวงเปล่าคล้ายไม่มีสิ่งใดบรรจุอยู่เลย

หล่อนลืมนดาขึ้นและเห็นตนเองกำลังถูกพันธนาการด้วยรากไม้บางอย่างที่ยาวและเหนียว หล่อนพยายามดิ้นรนอย่างแรงและพบว่า ได้เท้าว่างเปล่า เบื้องล่างเป็นความมืดมิดที่น่าขวัญหาย หญิงสาวตื่นตระหนกเป็นครั้งแรกในชีวิต

“พันเกลียว” เสียงเรียกแผ่วเบา อิดโรย ที่ค่อนข้างคุ้นหูทำให้หล่อนได้สติรีบหันไปมอง ภาพที่เห็นทำให้ใจตกวบอีกครั้ง

“กะพ้อ” พันเกลียวครางเบาๆ กะพ้อถูกพันธนาการด้วยรากไม้ให้ลอยอยู่ท่ามกลางความวังเวงและมืดมิด ร่างกายบอบซำ ยับเยินเหมือนถูกทุบตีกระหน่ำอย่างไม่ปราณี เสื้อผ้าขาดรึน ใบหน้าบวมชืดไร้สีเลือด

“ทำไมคุณถึงมีสภาพแบบนี้ ที่นี่เป็นที่ไหน แล้วเรามาอยู่ที่นี้ได้ยังไง” หล่อนถามรวดเดียวพยายามขยับตัวดิ้นรนอีกครั้ง แต่ไร้ผล รากไม้แม้เส้นเล็กแต่เหนียวแน่นและแข็ง หล่อนทำได้เพียงแกว่งตัวไปมาโดยไร้ประโยชน์

“นี่เป็นที่ต้องขัง” กะพ้อเลือกตอบคำถามหลัง “อย่าดิ้นรนไปเลย ไม่มีประโยชน์หรอก”

พันเกลียวหยุดจริงๆ หล่อนไม่ต้องถามอะไรต่อ เพราะความเข้าใจหลังไหลมาอย่างรวดเร็ว หล่อนถูกขังหรือพูดให้ถูก วิญญาณหล่อนโดนจองจำร่วมกับกะพ้อ

หล่อนเสียทำให้ปีศาจหมอผีแล้ว

เป็นคนอื่นตกในสภาพนี้อาจต้องคับแค้นใจ นึกโกรธโทษสิ่งต่างๆ แต่พันเกลียวกลับนิ่ง ตั้งสติ... หล่อนไม่ใช่คนไร้วิชา...สิ่งที่พ่อสอนมีมากมาย สามารถใช้ประโยชน์ยามคับขันได้

หญิงสาวสำรวจมจิต นึกหามนตราต่างๆ ที่จะใช้เอาตัวรอด หลังจากระลึกได้ หล่อนก็เริ่มต้นจากบทสวดสรรเสริญคุณพระรัตนตรัย ไปจนถึงทุกบทที่เคยร่ำเรียน...ท้ายสุดหล่อนอธิษฐานจิตขอให้พ้นจากที่คุมขังแห่งนี้...

ทุกสิ่งกลับเจียบสังัด คาถาทุกบทคล้ายสวดเข้าสู่ความว่างเปล่า อธิษฐานจิตเหมือนการร้องขอต่อต่อไม้แห้ง

“เปล่าประโยชน์” กะพ้อพูดเหมือนลวงรู้การกระทำของพันเกลียว “ที่นี่แม้จะเป็นฝีมือปีศาจหมอผีสร้างขึ้น แต่มันก็อยู่ในอาณาเขตอำนาจของจ้าว หากกำลังของเราอ่อนด้อยกว่า ทุกสิ่งที่เราใช้ต่อสู้จะไม่มีค่าอะไรเลย”

“แล้วจะต้องทำยังไง เราถึงจะออกไปได้” พันเกลียวโพล่งขึ้น

กะพ้อเพียงยิ้มเชียวๆ ให้ ไม่ต้องพูดจาย่อมเข้าใจ พันเกลียวหนาวะเยือกเข้าไปในอก หากไม่มีสิ่งทรงฤทธากว่าอำนาจที่ครอบคลุมคุกแห่งนี้ ก็ต้องรอ...รอจนกว่ามรรคาจะฟื้นความเป็นทิวาเทพ แล้วเข้ามาช่วย

“จ้าวทำกับคุณถึงขนาดนี้เชียวหรือ” พันเกลียวถอนใจ เห็นกะพ้อแล้วอดสงสารไม่ได้

“ช่างเถอะ...ข้าทนได้” กะพ้อพูด แล้วหันมามองหล่อนอย่างเห็นใจ “ที่จริงเจ้ากับข้าก็เคยตกอยู่ในสภาพนี้มาก่อนเช่นกัน ครั้งนั้น เจ้ากับข้าต่างเกือบถึงแก่กรรมซึ่งกันและกัน เห็นใจกันในยามยาก...เอาเถอะครั้งนี้ข้าพอจะช่วยอะไรเจ้าได้บ้างละ” กะพ้อไม่ได้ใส่ใจตัวเองมากไปกว่าเพื่อนร่วมชะตากรรม

พันเกลียวอึ้ง แต่แล้วปัญหาที่ค้างคาใจหล่อนมานานก็ผุดขึ้น

“ถ้าเธออยากจะช่วย” พันเกลียวพูดซ้ำๆ “ช่วยบอกทีว่าเรามีความผูกพันกันอย่างไร ฉันเคยมีสัญญาอะไรกับเธอ”

กะพ้อเงยไปนานก่อนจะตอบอย่างเชื่องช้า “เอาสิ...เวลาของเรายาวสั้นก็ยากจะรู้...หากรอให้เจ้าระลึกชาติได้เองคงยาก”

ไม่รู้ว่าถูกชมหรือเหน็บแนม แต่เวลานี้หล่อนทำอะไรไม่ได้ ในเมื่อต้องติดอยู่ที่นี้ ก็น่าจะใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ดีกว่ามาท้อแท้ ลึนหวัง หรือกระทั่งหวาดกลัว

จากโต๊ะอาหารริมระเบียงร้าน จะมองเห็นชายหาดกว้างไกล ท้องทะเลไพศาล ทิวเขาทอดยาว และไกลออกไปเต็มไปดด้วยเกาะแก่งเล็ก ๆ กับเรือน้อยที่ล่องลำทำดวงตะวันยามเที่ยง

อาหารกลางวันมีรสชาติดีที่สุดในปีแก้ว เพราะนอกจากมรรคายอมให้หล่อนเลือกสถานที่และสั่งอาหารแล้ว ตัวเขาก็คอนข้างยิ้มแย้มมากกว่าปกติ พูดคุยผิดเคย ซึ่งไม่ใช่โอกาสที่มีบ่อยครั้งนัก

“พี่มึนหลบมาอย่างนี้ ทางโน้นจะเป็นยังไงบ้างคะ” ปีแก้วถามเพราะนึกเป็นห่วงงานแทน

“ถ้ามีอะไรฉุกเฉินประสิทธิ์คงโทร.มาหาพี่เองมั้ง” มรรคาพูดอย่างไม่ใส่ใจ

“แต่พี่มึนคิดเครื่องอยู่นี่คะ” หญิงสาวสังเกตจากโทรศัพท์มือถือที่ชายหนุ่มวางไว้บนโต๊ะ มรรคาไม่ได้ตอบ แต่ก็ไม่ยื่นมือไปเปิดเครื่อง ปีแก้วเข้าใจ พี่ชายหล่อนไม่ต้องการให้ใครมารบกวน

“เปิดเถอะคะ” พูดพลางเอื้อมมือเปิดเครื่องเสียเอง มรรคามองตาม นัยน์ตาเฉื่อยเฉย หากยามสบตากับหญิงสาวเขากลับล้อ

“ถ้ามีใครโทร.มาบอกให้พี่เข้ากรุงเทพฯ ด่วน แก้วคงต้องฉลองวันเกิดคนเดียวแน่”

“คะ” เจ้าตัวตอบมั่นใจ มรรคาเสมองทะเล ปรกกายตายับ

...ดีด...ดีด... เวลาไม่ถึงสิบนาที โทรศัพท์ก็ดังขึ้น

“มรรคาไม่อยู่” ชายหนุ่มพูดพร้อมทำท่าไม่สนใจ

ปิ๊กแก้วคอนให้แล้วคว่ำโทรศัพท์มาพูดเอง

“สวัสดีค่ะ”

“ฮัลโหล” เสียงคุ้นๆ เจ้าตัวคงยังไม่แน่ใจจึงย้ำอีกครั้ง “ฮัลโหล” คราวนี้ปิ๊กแก้วรู้แล้วว่าเจ้าของเสียงเป็นใคร รอยยิ้มจึงเบ่งบานเต็มใบหน้า

“สวัสดีค่ะจะพูดกับใครคะ” จะเป็นใคร...ถ้าไม่ใช่ผู้ชายตรงหน้า ปิ๊กแก้วคิดไปดื้อไป

อีกด้านหนึ่งของสายเจียบ ไมกล้ำพูด...คงรู้สึกแปลกใจที่มีเสียงผู้หญิงรับสาย

“เอ่อ...” เสียงตอบมาล้งเล็กน้อย “คุณมค์อยู่ไหมคะ”

“คุณมร์ค...” หญิงสาวแก้งลางเสียงยาวๆ จนฟังดูกลายเป็นอีกชื่อ ประกอบกับเสียงลมอู้ๆ อีกฝ่ายจึงยังไม่รู้ว่าหล่อนเป็นใคร

“ไม่ใช่...เอ่อ...รอเดี๋ยวนะคะ” ท้ายสุดมีการพัทหุโทรศัพท์ ปิ๊กแก้วได้ยินเสียงแว่วๆ มาพอจับใจความได้ว่า “ไอ้ชัยมิ่งต่อโทรศัพท์ให้กุผิดหรือเปล่าวะ มีแต่เสียงผู้หญิงรับสาย ไม่ใช่คุณมค์สักหน้อย”

“ไม่ผิดหรอกป้า ลองถามแกดูสิ” เสียงผู้ชายตอบมาอ่อยๆ ปิ๊กแก้วย้งย้มมากขึ้น

“คะ ขอดพูดกับคุณมร์คคะ ไม่ทราบวายุหรือเปลาคะ”

“คุณมร์คบอกวายุอยู่คะ” ปิ๊กแก้วแก้งทวนคำของมร์ค คราวนี้ปลายสายจับเสียงของหล่อนได้ชัดเจน

“คุณแก้ว...” น้ำเสียงดีใจเป็นล้นพัน “คุณแก้ว...โถ แม่คุณของป้า ไปอยู่ที่ไหนมาคะ”

ปิ๊กแก้วต้องถือหุโทรศัพท์นานราวห้านาที กว่าป้าแจ่มจะละล้าละลัก พิลาปราพันตามประสาแกจบ จากนั้นเจ้าตัวก็ใช้ประกาศิตตามอำนาจ ‘เสาหลักของบ้าน’

“บอกคุณมค์ให้กลับบ้านกันเถอะคะ เลี้ยงวันเกิดที่บ้านก็ได้ คุณแก้วอยากกินอะไร ป้าจะเตรียมไว้ให้หะคะ คุณแก้วคนดี ป้าคิดถึงคิดถึงคุณแก้วจะแยะอยู่แล้ว คุณมค์เองก็เถอะ ไม่ยอมกลับบ้านตั้งเป็นวันสองวัน ไปไหนก็ไม่บอก มีอะไรป้าก็โทร.หาไม่ได้เลย”

“จะ...จะ...จะ” ปิ๊กแก้วได้แต่รับคำ เมื่อวางสายลง เจ้าตัวได้แต่ย้มแห้งๆ ให้มร์ค

“สงสัยเราต้องเปลี่ยนโปรแกรมกันแล้วละคะพี่มค์”

มร์คไม่ตอบ เขารับโทรศัพท์มาวางตามเดิม คล้ายไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่นัยนดาสื่อความหมายเป็นคำพูดได้ว่า...พี่บอกแล้ว...

บายจัด ตะวันอ่อนแรง แต่แสงสว่างยังกระจายเต็มฟ้า กระจไอร้อนพอลดน้อยลงไปบ้าง

ที่ปืมน้ำมันมีคนมาใช้บริการน้อยกว่าปกติ เจ้าแกนเป็นหนึ่งในลูกค้าไม่กี่ราย...แต่ถ้าจะว่าเขาเป็นลูกค้าคงจะไม่ถูกต้องเต็มที่นัก ลูกค้าจริงๆ ของปืมคือเจ้าแกเจ้าของคิวรถสิบล้อ แกนเป็นเพียงลูกจ้างขับรถขึ้นล่องให้เจ้าแก

แกนกลับจากสงของเมื่อตอนสายๆ มีเวลานอนไม่กี่ชั่วโมง ก็ต้องขับรถมาเต็มน้ำมัน เตรียมออกไปทำงานอีกรอบ

“เหมือนเดิมนะลูกพี่” เด็กปืมตะโกนถามเขา

“เออ” แก่นตอบแล้วเปิดประตูกระโดดลงจากรถ เขาต้องการเข้าห้องน้ำล้างหน้าล้างตาเพื่อให้สดชื่นขึ้น สงของคราวนี้ไม่ไกลนัก ไม่ถึงกับต้องอดนอนทั้งคืน แต่การขับรถคนเดียวโดยไม่มีเด็กที่นั่งเป็นเพื่อนทำให้วังงนอนได้ง่ายๆ เหมือนกัน

ห้องน้ำกำลังว่างคน แก่นทำธุระส่วนตัวเรียบร้อย ก็มายืนล้างมือล้างหน้าตรงอ่าง แต่แล้วจู่ๆ แก่นกลับชนลูกชู้ขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ พอเงยหน้ามองกระจก เขาต้องผงะหงายหลัง

เนื่องจากใบหน้าที่เห็นมันไม่ใช่ใบหน้าของเขา

...เหอ...เหอ... เจ้าของใบหน้าที่กำลังหัวเราะเสียงแหบๆ และแล้ว...ใบหน้าที่ซัดแห้ง ตายซากก็ผุดออกมาจากกระจก แก่นสั่นไปทั้งตัว แต่ใช้เวลาเพียงไม่นานเขาก็ไม่รู้สึกกลัวอะไรอีกต่อไปแล้ว...คนที่หมดความรู้สึกยอมไม่มีความกลัวหลงเหลือ

ใกล้ถึงกรุงเทพฯ เต็มที่ แดดยิ่งอ่อนลง ดูจากนาฬิกาพอจะบอกได้ว่าเป็นเวลาเย็นมากแล้ว มรรคายังขับรถตามสบาย ไม่เร็ว ไม่ช้า ธรรมชาติถนนไม่คับคั่งเช่นเคย ปีกแก้วไม่สนใจกับบรรยากาศนอกถนน หล่นกำลังร้องข้าวของในคอนโซลรถเล่นเหมือนเด็กๆ สลับกับขยับหมุนคลื่นเลือกฟังเพลงตามใจชอบ

“เอ...ไม่มีเลยแฮะ” สักพักเจ้าตัวชนก็ป็นขึ้น

“หาอะไร ถามพี่ก็ได้” มรรคาพูดโดยสายตายังอยู่บนถนน

“ลิปสติกคะ ทำไมไม่มียกมี” หญิงสาวพูดหน้าตาเฉย

“ลิปสติกของใคร” มรรคาขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจ “แก้วเคยเอามาทิ้งไว้หรอ”

“เปล่า” หล่นลากเสียงยาว ทำหน้าทะเล้น “แก้วหมายถึงลิปสติกของสาว ๆ ที่มากับพี่มั้งใจ ไม่มีใครลืมทิ้งไว้บ้างหรอ”

“เด็กบ้า” ชายหนุ่มเขกหัวคนข้างตัวเบาๆ “หาเรื่องหยอกพี่จนได้นะ”

ปีกแก้วหัวเราะคิกคัก แล้วหล่นก็หยุดก็กึกขึ้นมา สีหน้าเปลี่ยนไป มรรคาเหลือบมองพลางถาม

“เป็นอะไรไปจะ เปลี่ยนมุกใหม่หรือใจ”

หญิงสาวนิ่ง เหลือบมองเสี้ยวใบหน้าของมรรคาด้วยจิตใจจวบหวิว คล้ายสายป่านกำลังขาด กระแสบางอย่างกระทบใจหล่นอย่างรุนแรง แต่หล่นไม่อาจเข้าใจมันได้...ใคร...กำลังจะบอกอะไร...

ชั่วเวลานั้น ปีกแก้วจึงสังเกตเห็น ถนนข้างหน้ากำลังว่างจากรถ...มันว่างจนผิดปกติ...

แก่นจอดสับล้อตรงด้านหัวมุมจะกลับรถ เขามองเห็นถนนที่ว่างวาย มีเพียงรถยนต์คันเดียวแล่นมาอย่างโดดเดี่ยว เขาเห็น...แต่เขาไม่มีความรู้สึกอะไร หากมีใครนั่งใกล้จะต้องรู้สึกกลัว...

นัยน์ตาของแก่นเหลืออกกลับเห็นแต่ตาขาว ทำนองของเขาตรงแนวไม่ผิดหุ่นยนต์...เขาไม่มีตาแต่เขายังเห็น...เห็นรถยนต์คันนั้นขับเข้ามาใกล้...ใบหน้าของแก่นขาด้านไม่มีความรู้สึก แต่เขาเหยียบคลัตช์ มือเข้าเกียร์...เท้าเหยียบคันเร่ง...พร้อม

มรรคามองเห็นรถสิบล้อที่จอดเตรียมจะเลี้ยวแต่ไกล เขายังนึกสงสัย ถนนว่างขนาดนี้ทำไมคนขับถึงไม่ยอมเลี้ยวไปสักที ด้วยความไม่ประมาท เขาจึงลดความเร็วลง เพื่อคนขับสิบล้อเกิดพรวดพราดขับออกมาในระยะกระชั้นชิด เขาจะได้เหยียบเบรกทัน

เขาทำถูกแล้ว...แต่สิ่งที่เขาคาดคำนวณไม่ได้ยังมี

“ปัง” มรรคาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เขามั่นใจว่าตนเองน่าจะขับพ้นรถสิบล้อคันนั้นมาแล้ว แต่ขณะที่เขาขับรถจะผ่านหน้ามันไป มันกลับพุ่งชนเขาอย่างรวดเร็ว...เป็นความเร็วที่คาดไม่ถึง

ไม่มีใครคาดถึงมาก่อนว่ารถที่จอดนิ่งสนิทอย่างนั้น จะพุ่งตัวออกมาได้เร็วขนาดนี้...

รถของมรรคาถูกชนจนตกถนนและกลิ้งไปสามสี่ตลบ จากนั้นก็นิ่งสนิท ส่วนเจ้ารถสิบล้อกลับจอดขวางกลางถนนโดยไม่รู้สึกรู้สา คนขับยังคงกุมพวงมาลัยอยู่จุดเดิม จะผิดแปลกไปบ้างก็ตรงดวงตาที่เหลือคาง คอหักพับและเลือดที่ไหลย่อยจากมุมปากจนเป็นเนื้อเป็นหนังใหญ่

๑๗

“บัดซบ”

เสียงตวาดมีอำนาจแผดกล้าไม่ต่างจากเสียงฟ้าร้องดังขึ้น รากไทรนับร้อยรวมตัวกันฟาดกระหน่ำยังร่างปีศาจหมอผี

“เพียะ เพียะ” ทูกรอยฟาดทำให้ร่างนั้นสะท้อนเยือก แม้รอยแผลแตกจะพसानคืนอย่างรวดเร็ว แต่ความเจ็บปวดทรมานไม่ได้คลายลงเลย

“ชะ...ช้า...น้อย ขอโอกาสกล่าว” โทสะของผู้เป็นนายเริ่มคลายลง มันค่อยกล้าเงยหน้าพยายามอธิบาย

“มีงมีอะไรจะพูดกับกูอีก”

น้ำเสียงกราดเกรี้ยว รากไทรคล้ายเส้นผมนางมารร้ายกรูกริ้วเข้ามามัดมือเท้ามันจนแนบแน่น

“สิ่งที่มึงทำ อาจทำให้กูต้องถูกขังอยู่ที่นี้อย่างไม่มีกำหนด”

ปีศาจหมอผีถูกดึงร่างขึ้นสูง แขนขาถูกรอเวลาโดนฉีกได้ทุกเมื่อ

“ตะ...แต่...จ้าวให้ข้าแยกผู้หญิงสองคนออกจากมัน” ในคำตอปปองความประหวั่นพรันพรึง

“ใช่ กับนางผู้หญิงที่มีอาคม มึงทำได้ดีมาก แต่ที่มึงทำในคราวนี้ มันไม่ใช่แค่ทำให้หญิงคนนั้นต้องตายคนเดียว แต่อาจฆ่าทิวาเทพลงไปด้วย อย่างนั้นความหวังที่ข้าจะได้ออกไป ไยมิใช่ยิ่งเนิ่นนาน”

“ชะ...ช้า...น้อย” ผู้ถูกควบคุมไม่อาจหาคำใดมากล่าวแก้ตัว นอกจากทำทางที่สิ้นระริว ไม่ผิดจากกระต่ายหนีภัยนายพราน ใบหน้ายิ่งซีดแดงดังกระดาษเก่าๆ

แล้วพลัน รากไทรที่พันธนาการมันก็คลายออกอย่างรวดเร็ว ร่างทะมึนใหญ่ร่วงลงมากระแทกพื้นเสียงดังสนั่น

“ดับ...” เป็นนานกว่ามันจะเงยหน้าขึ้นรับคำสั่ง

"จงฟัง...มันจะทำยังไงก็ได้ อย่าให้มันตาย กฤตยาคุมใดๆ ที่เข้าถ่ายทอดให้เอ็ง จงนำมาใช้ช่วยมัน ให้มันคืนความเป็นทิวาเทพ...ข้ารอมานานพอแล้ว...นานเกินไป"

ปีศาจหมอผีขดร่างงอรับคำ แวดตาเจ็บปวดและสีกเร้นกว่านั้น มีประกายประหลาดพิสดารบางอย่าง เป็นแววดตาที่ไม่มีใครล่วงรู้ หยั่งทราบ

ทิวาเทพ...ทิวาเทพ...ทิวาเทพ...

แรกที่เดียวเสียงนี้คล้ายสายลมเคล้าเคลียปลายกลีบดอกไม้ แต่เนิ่นนานความเข้มข้นของน้ำเสียงยิ่งหนาหนักไม่ต่างจากพายุใหญ่ แล้วลงท้ายอย่างอ้ออึ้ง...เศร่าสร้อย

ทิวาเทพ...ท่าไหนมีอาจมา...

เสียงสตรีที่บอกถึงความรวดเร็ว สิ้นหวัง แต่ละคำเจือด้วยเสียงสะอื้น แต่ละเสียงสะอื้น เหมือนกลั่นออกมาจากหยาดน้ำตา

มรรคาถอนใจ เขาไม่รู้ว่ตนเองกำลังเป็นใคร เสียงเรียกวังเวงนี้เร่เราจนเขาไม่อาจหึกใจเบือนหน้าหนี เขาไม่อาจเฉยเมยต่อจิตเจตนาแรงกล้านี้ได้

คว้นรูปสี่ขาวลอยคละคลุ้ง ร่างบอบบางคุกเข่าอยู่หน้าแท่นเพียงตา เส้นผมสีขาวยกระจ่ายเต็มหลัง เขยิบนิ่งๆ เบื้องหน้าหล่อน มองด้วยแววดตาเวทนาจนหล่อนรู้สึกตัว และเมื่อหญิงผู้นั้นหันกลับมา หัวใจเขายังดิ่งลึกสู่ความรันท

“ท่านมาแล้ว...ท่านมาแล้ว...ท่านมาจริงๆ”

คำพูดล่อลวงลึกลับ หล่อนคลานเข้ามาอย่างลิ่งโลด ใบหน้าที่เขาคุ่นเคยดูแก่ชราลงจนน่าตกใจ แวดตาหม่นหมอง แก้มตอบ ซุบเรียว ยิ่งผมขาวโพลนทำให้ใครๆ อาจคิดว่าหญิงสาวตรงหน้ามีอายุเกือบร้อยปี

“กะพ้อ” คำเรียกของเขายังคงเป็นหยาดน้ำอันชุ่มเย็นที่รินรดบนใจแห่งผากเช่นเคย

“เจ้าเรียกข้ามากระนั้นหรือ” เขาถามอย่างปราณี

ใบหน้าชุ่มน้ำตาของหญิงคล้ายขราเงยขึ้น กล่าวเสียงรันท

“ช่วยพวกข้าหน่อยด้วย ขออำนาจแห่งท่าน ช่วยเหลือพวกข้าหน่อยด้วยเถิด”

แล้วเขาก็ได้รับรู้ ‘จ้าว’ รักษาสัญญาเพียงสองข้ออย่างที่เขาบอกจริงๆ ข้อแรกห้ามทำร้ายกะพ้อ ข้อสองให้ชาวบ้านเลิกขูดขูดจ้าวเสีย แต่จ้าวไม่เคยสัญญาว่าจะไม่ทำร้ายชาวบ้านคนอื่น ไม่เคยสัญญาว่าจะไม่สร้างทุกข์ภัยแก่ชาวบ้าน ทิวาเทพพลาดเอง พลาดเพราะคิดไม่ถึงความกลับกลอกของจ้าว

การที่ผู้คนจะบูชา นับถือสิ่งใด ล้วนเกิดแต่ใจและศรัทธาเฉพาะตน ไม่มีใครบังคับได้ ทิวาเทพบังคับไม่ได้ จ้าวก็บังคับไม่ได้ แต่หากจะให้ผู้คนเชื่อถือศรัทธา จำต้องสร้างศรัทธาขึ้นมา ซึ่งในสัญญาสองข้อ ทิวาเทพไม่ได้ห้ามจ้าว ‘สร้าง’ ศรัทธา

จ้าวจึง ‘สร้าง’ ศรัทธาต่อชาวบ้านโดยใช้ ‘ความกลัว’

จู่ๆ อาจมีคนในหมู่บ้านตายอย่างไม่ทราบสาเหตุ หรือบางทีกระท่อมบางหลังอาจมีไฟไหม้แล้วหามือเพลิงไม่ได้ ที่ร้ายกว่านั้นถึงกับมีโรคห่าระบาด

สัญญาข้อสองของทิวาเทพ แม้จะมีเจตนาดี แต่กำกวมเกินไป และพูดโดยไม่ทันได้ไตร่ตรอง รอบคอบ จ้าวจึงถือโอกาสตีตลบหลัง ชาวบ้านส่วนหนึ่งต้องอพยพหลบหนีไป ที่ตายก็ตายไป ที่ยังอยู่ก็มีชีวิตอย่างหวาดผวา

กะพ้อไม่ยอมออกจากหมู่บ้านตามพ่อแม่หล่อน จ้าวรักษาสัญญา ไม่ทำอันตรายหล่อนแม้สักขมขน แต่ความทุกข์ยากที่ชาวบ้านต้องประสบ ครอบครัวหล่อนต้องพลัดแยก กัดกร่อนจนหญิงสาวไม่อาจต้องการมีชีวิต ความหวังเดียวของหล่อนคือ... 'ทิวาเทพ'

หญิงสาวตั้งแท่นเพียงตาทุกวันได้แต่พริ้วภาวนาชื่อเขา ร้องเรียกให้เขาลงมาจากแดนสวรรค์เพื่อปราบทุกข์เข็ญ และลึกลงในจิตใจหล่อนต้องการพบหน้าเขา ต้องการเห็นชายผู้ยึดครองดวงใจบริสุทธิ์ของหล่อน

สามปี...สามปีเต็มๆ ที่หล่อนเพียรพยายาม กว่าทิวาเทพจะรับรู้...สวรรค์และโลกอาจไม่ห่างกันนักสำหรับบางคน แต่กับปุถุชนเช่นกะพ้อ กว่าคลื่นเจตจำนงของหล่อนจะประสานถึงผู้อยู่เบื้องบน ก็ต้องใช้เวลาเนิ่นนาน...สามปี...มันไม่ต่างจากสามร้อยปี เวลาที่กัดกร่อนหญิงสาวคนหนึ่งจนคล้ายคนชราไปเสียแล้ว

ทิวาเทพฟังด้วยความหดหู่ รู้สึกผิด หากเขาไม่ยุ่งเกี่ยวแต่แรก ชาวบ้านคนอื่นๆ อาจไม่เดือดร้อนเท่านี้ และถ้าเขามีความรอบคอบพอ 'จ้าว' ก็คง 'เสียงคัมภีร์' ไม่ได้ ความผิดพลาดเหล่านี้ เขาต้องแก้ไข

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๗

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๗ ขอเชิญให้ท่านผู้อ่านมาชวนคิดชวนรู้กับคำศัพท์เกี่ยวกับพระพุทธศาสนากันนะคะ ทราบคำตอบแล้ว ส่งคำตอบได้ที่นี้ค่ะ --> [คลิกที่นี่](#)

ร่วมสนุกภายในวันศุกร์ที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๓

ผู้โชคดีจะได้รับ หนังสือดังตฤณวิชันนา จำนวน ๑๐ รางวัลค่ะ ^_^/

เลือกคำที่กำหนดให้ นำมาเติมในช่องว่างให้ได้คำที่ถูกต้องตรงกับความหมาย

อุปฐาก ปบาทกาล นุสติ กาล ณีติพจน์
การกธรรม จักร นุญาต กิจ ธิบาย

๑) พุทธ_ _ _

ครั้งพระพุทธเจ้ายังดำรงพระชนม์อยู่

๒) พุทธ_ _

กิจที่พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญ, การงานที่พระพุทธเจ้าทรงกระทำ

๓) พุทธ_ _ _

วงการพระพุทธศาสนา

๔) พุทธ_ _ _ _ _

ผู้คอยรับใช้พระพุทธเจ้า

๕) พุทธ_ _ _ _ _ _ _

ธรรมที่ทำให้เป็นพระ พุทธเจ้า

๖) พุทธา_ _ _ _

พระประสงค์ของพระพุทธเจ้า, พระดำรัสชี้แจงของพระพุทธเจ้า

๗) พุทธา_ _ _ _ _

พระดำรัสสั่งของพระพุทธเจ้า, คำสั่งของพระพุทธเจ้า

๘) พุทธา_ _ _ _

ข้อที่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาต

๙) พุทธ_ _ _ _ _ _ _

เวลาที่พระพุทธเจ้าเกิดขึ้นในโลก

๑๐) พุทธา_ _ _

ตามระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า

เจลยของฉบับที่แล้ว

๑. หลักธรรมสำหรับการครองเรือน.....ชราวาสธรรม
๒. หลักความประพฤติสำหรับนางภิกษุณีจะพึงถือเป็นเรื่องสำคัญอันต้องปฏิบัติด้วยความเคารพไม่ละเมิดตลอดชีวิต.....ครุธรรม
๓. ของควรให้, ของทำบุญต่างๆ ของถวายพระ.....ไทยธรรม
๔. สิ่งที่เป็นจริง โดยความหมายสูงสุดตามหลักอภิธรรมว่ามี ๔ คือ จิต เจตสิก รูป นิพพาน.....ปรมัตถธรรม
๕. ธรรมที่ดี, ธรรมที่แท้, ธรรมของคนดี.....สัตถธรรม
๖. การสนทนาธรรม, การสนทนากันในทางธรรม.....ธรรมสังกัจจาย
๗. ดวงตาเห็นธรรม คือ ปัญญา รู้เห็นความจริงว่า สิ่งใดก็ตามมีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งปวงล้วนมีความดับไปเป็นธรรมดา.....ธรรมจักษุ
๘. ธรรมปลอม, ธรรมที่ไม่แท้, ธรรมเทียม.....ธรรมปฏิรูป
๙. การฟังธรรม.....ธรรมสวานะ
๑๐. คำเรียกยกย่องพระ สารีบุตร ซึ่งเป็นกำลังใหญ่ของพระศาสนาในการประกาศพระศาสนา.....ธรรมเสนาบดี

รายชื่อผู้โชคดีที่ได้รับหนังสือคู่มือกรรม พยากรณ์ จำนวน ๑๐ รางวัลค่ะ

- คุณธรรมกิตติ กรุงเทพฯ
- คุณจิตรลดา กรุงเทพฯ
- คุณวรภา จ.สมุทรปราการ
- คุณวัชรินทร์ จ.หนองบัวลำภู
- คุณปารีสฤทธิ์ จ.ตราด
- คุณณุตตรา กรุงเทพฯ
- คุณพิชญ์ กรุงเทพฯ
- คุณจตุรงค์ จ.นนทบุรี
- คุณพรพิมล กรุงเทพฯ
- คุณปัทมา กรุงเทพฯ

ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ ทางทีมงานนิตยสารจะจัดส่งรางวัลให้โดยเร็วนะคะ
และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมสนุกกับทางนิตยสารด้วยค่ะ _/_ *^_ ^*